ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 23ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή του ECHA — Έγγραφα προερχόμενα από τρίτους — Προθεσμία απαντήσεως σε αίτηση προσβάσεως — Άρνηση προσβάσεως — Εξαίρεση σχετική με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου — Εξαίρεση σχετική με την προστασία των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων — Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον — Περιβαλλοντικές πληροφορίες — Εκπομπές στο περιβάλλον»

Στην υπόθεση T-245/11,

ClientEarth, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο),

The International Chemical Secretariat, με έδρα το Göteborg (Σουηδία),

εκπροσωπούμενες από τον P. Kirch, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA), εκπροσωπούμενου από τις M. Heikkilä, A. Iber και τον T. Zbihlej, επικουρούμενους από τον D. Abrahams, barrister,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους E. Manhaeve, P. Oliver και την C. Ten Dam, στη συνέχεια από τους E. Manhaeve, P. Oliver και την F. Clotuche-Duvieusart και, τέλος, από τον E. Manhaeve, την F. Clotuche-Duvieusart και τον J. Tomkim,

και από

το **European Chemical Industry Council (Cefic)**, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενο από τους Y. van Gerven και M. Bronckers, δικηγόρους,

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως του ECHA της 4ης Μαρτίου 2011 περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως σε πληροφοριακά στοιχεία που προσκομίστηκαν στο πλαίσιο διαδικασίας καταχωρίσεως χημικών ουσιών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro (εισηγήτρια), πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: L. Grzegorczyk, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Ιανουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

Α — *Το διεθνές δίκαιο*

1. *Η Συμφωνία TRIPS*

1 Η Συμφωνία για τα Δικαιώματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας στον Τομέα του Εμπορίου (TRIPS), της 15ης Απριλίου 1994 (ΕΕ L 336, σ. 214, στο εξής: Συμφωνία TRIPS), που αποτελεί το παράρτημα 1Γ της Συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) (ΕΕ 1994, L 336, σ. 3), περιλαμβάνει το μέρος ΙΙ, με τίτλο «Πρότυπα σχετικά με τη θεσμοθέτηση, την έκταση και τη χρήση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας». Στο τμήμα 7 του μέρους αυτού, το οποίο επιγράφεται «Προστασία μη αποκαλυφθεισών πληροφοριών», περιλαμβάνεται το άρθρο 39, που ορίζει τα εξής:

«1. Στο πλαίσιο της διασφάλισης της αποτελεσματικής προστασίας έναντι πρακτικών που συνεπάγονται αθέμιτο ανταγωνισμό, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10α της Σύμβασης των Παρισίων (1967), τα μέλη παρέχουν προστασία αφενός στις μη αποκαλυφθείσες πληροφορίες, όπως προβλέπει η παράγραφος 2, και, αφετέρου, στα στοιχεία που έχουν τεθεί στη διάθεση των κρατικών αρχών ή κρατικών φορέων, όπως προβλέπει η παράγραφος 3.

2. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να εμποδίσει την αποκάλυψη σε τρίτους πληροφοριών οι οποίες έχουν περιέλθει στην κατοχή του με νόμιμο τρόπο, καθώς και την απόκτηση ή τη χρήση τέτοιων πληροφοριών εκ μέρους τρίτων χωρίς τη συγκατάθεσή του και κατά τρόπο που να αντιβαίνει σε θεμιτές επιχειρηματικές πρακτικές, υπό την προϋπόθεση ότι οι εκάστοτε πληροφορίες:

α) είναι απόρρητες, υπό την έννοια ότι, είτε ως σύνολο είτε από την άποψη του ακριβούς περιεχομένου και της διάταξης των επιμέρους στοιχείων που τις αποτελούν, δεν είναι ευρέως γνωστές ούτε μπορούν να γίνουν ευκόλως γνωστές σε πρόσωπα ανήκοντα σε κύκλους που ασχολούνται συνήθως με το οικείο είδος πληροφοριών,

β) έχουν εμπορική αξία η οποία απορρέει από τον απόρρητο χαρακτήρα τους και

γ) το πρόσωπο που έχει αποκτήσει με νόμιμο τρόπο τον έλεγχο επί των εν λόγω πληροφοριών έχει καταβάλει εύλογες προσπάθειες, λαμβανομένων υπόψη των όλων συνθηκών, για τη διαφύλαξη του απόρρητου χαρακτήρα τους.

3. Τα μέλη, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες εξαρτούν την παροχή έγκρισης για τη διάθεση στην αγορά φαρμακευτικών προϊόντων ή χημικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται στη γεωργία και για τα οποία έχουν χρησιμοποιηθεί νέες χημικές ενώσεις από την υποβολή των αποτελεσμάτων δοκιμών, τα οποία δεν έχουν προηγουμένως δοθεί στη δημοσιότητα, ή άλλου είδους στοιχείων, η συγκέντρωση των οποίων απαιτεί μεγάλη προσπάθεια, οφείλουν να προστατεύουν τα εν λόγω στοιχεία έναντι αθέμιτων επιχειρηματικών πρακτικών. Επιπλέον, τα μέλη διαφυλάσσουν τον απόρρητο χαρακτήρα των εν λόγω στοιχείων, εκτός αν η αποκάλυψή τους είναι αναγκαία για την προστασία του κοινού ή εκτός αν λαμβάνονται μέτρα για την προστασία των στοιχείων έναντι αθέμιτων επιχειρηματικών πρακτικών.»

2. *Η Σύμβαση του Ώρχους*

2 Η Σύμβαση για την πρόσβαση σε πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη σε θέματα περιβάλλοντος, υπεγράφη στο Ώρχους στις 25 Ιουνίου 1998 (στο εξής: Σύμβαση του Ώρχους).

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Ώρχους ορίζει τα εξής:

«“Περιβαλλοντικές πληροφορίες”, κάθε πληροφορία υπό γραπτή, παραστατική, προφορική, ηλεκτρονική ή οποιαδήποτε άλλη υλική μορφή σχετικά με:

α) την κατάσταση στοιχείων του περιβάλλοντος, όπως είναι ο αέρας και η ατμόσφαιρα, τα ύδατα, το έδαφος, η γη, το τοπίο και οι φυσικές τοποθεσίες, η βιοποικιλότητα και οι συνιστώσες της, συμπεριλαμβανομένων των γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών, καθώς και την αλληλοεπίδραση μεταξύ των στοιχείων αυτών·

β) παράγοντες, όπως ουσίες, ενέργεια, θόρυβος και ακτινοβολίες, και δραστηριότητες ή μέτρα, συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων, περιβαλλοντικών συμφωνιών, πολιτικών, νομοθεσίας, σχεδίων και προγραμμάτων, που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του στοιχείου α′, […]·

γ) την κατάσταση της ανθρώπινης υγείας και ασφάλειας, των συνθηκών της ανθρώπινης ζωής, των πολιτιστικών χώρων και των κτιριακών κατασκευών, στον βαθμό που επηρεάζονται ή ενδέχεται να επηρεασθούν από την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος ή, μέσω των στοιχείων αυτών, από τους παράγοντες, δραστηριότητες ή μέτρα που αναφέρονται στο στοιχείο β′.»

4 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του Ώρχους ορίζει τα εξής:

«Κάθε μέρος λαμβάνει τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και λοιπά μέτρα, συμπεριλαμβανομένων μέτρων για την επίτευξη συμβατότητας μεταξύ των διατάξεων για την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας σύμβασης σχετικά με τις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη, καθώς και κατάλληλα μέτρα επιβολής, προκειμένου να θεσπίσει και να διατηρεί ένα σαφές, διαφανές και συνεπές πλαίσιο για την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας σύμβασης.»

5 Το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 4, της Συμβάσεως του Ώρχους έχει ως εξής:

«1. Κάθε μέρος εξασφαλίζει ότι, υπό τους όρους των ακολούθων παραγράφων του παρόντος άρθρου, οι δημόσιες αρχές, ανταποκρινόμενες σε αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες, διαθέτουν τις εν λόγω πληροφορίες στο κοινό, εντός του πλαισίου της εθνικής νομοθεσίας, συμπεριλαμβανομένων, εφόσον ζητούνται και υπό τους όρους του στοιχείου β′, αντιγράφων των πραγματικών εγγράφων που περιέχουν ή περιλαμβάνουν τις πληροφορίες αυτές:

α) χωρίς να πρέπει να δηλωθεί η ύπαρξη συμφέροντος·

β) υπό την ζητούμενη μορφή, εκτός εάν:

i) είναι εύλογο να τις διαθέτει η δημόσια αρχή υπό άλλη μορφή, περίπτωση στην οποία πρέπει να δικαιολογείται η διάθεσή τους υπό αυτή τη μορφή, ή

ii) οι πληροφορίες είναι ήδη διαθέσιμες για το κοινό υπό άλλη μορφή.

2. Οι περιβαλλοντικές πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 διατίθενται το συντομότερο δυνατόν και το αργότερο εντός μηνός από την υποβολή του αιτήματος, εκτός εάν ο όγκος και το σύνθετο των πληροφοριών δικαιολογούν παράταση αυτού του χρονικού διαστήματος έως δύο μήνες από την υποβολή του αιτήματος. Ο αιτών ενημερώνεται για τυχόν παράταση και για την αιτιολόγησή της.

3. Αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες δύναται να απορρίπτεται, εάν:

α) η δημόσια αρχή, στην οποία απευθύνεται το αίτημα, δεν διαθέτει τις ζητούμενες περιβαλλοντικές πληροφορίες·

β) το αίτημα είναι καταφανώς αδικαιολόγητο ή διατυπωμένο με υπέρ το δέον γενικό τρόπο, ή

γ) το αίτημα αφορά υλικό υπό ολοκλήρωση ή αφορά εσωτερικές επικοινωνίες δημοσίων αρχών, σε περίπτωση που η εν λόγω εξαίρεση προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο ή την εθιμική πρακτική, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από την κοινολόγηση.

4. Αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες δύναται να απορρίπτεται, εάν η κοινολόγηση θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις:

α) στον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών των δημοσίων αρχών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο·

β) στις διεθνείς σχέσεις, στην εθνική άμυνα ή στη δημόσια ασφάλεια·

γ) στην πορεία της δικαιοσύνης, στη δυνατότητα ενός ατόμου να τυγχάνει δίκαιης κρίσης ή στη δυνατότητα μιας δημόσιας αρχής να διεξάγει έρευνα ποινικού ή πειθαρχικού χαρακτήρα·

δ) στον εμπιστευτικό χαρακτήρα εμπορικών και βιομηχανικών πληροφοριών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προστατεύεται βάσει του νόμου, προκειμένου να προστατεύεται νόμιμο οικονομικό συμφέρον. Εντός του πλαισίου αυτού, κοινολογούνται πληροφορίες σχετικά με εκπομπές οι οποίες είναι σημαντικές για την προστασία του περιβάλλοντος·

ε) σε δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας·

στ) στον εμπιστευτικό χαρακτήρα προσωπικών δεδομένων ή/και φακέλων που σχετίζονται με φυσικό πρόσωπο, σε περίπτωση που το εν λόγω πρόσωπο δεν έχει συγκατατεθεί στην κοινολόγηση των πληροφοριών στο κοινό, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο·

ζ) στα συμφέροντα τρίτου μέρους, το οποίο έχει παράσχει τις ζητούμενες πληροφορίες, χωρίς το εν λόγω μέρος να υπέχει νομική υποχρέωση ή να είναι δυνατόν να υποχρεωθεί νομικά να το πράξει, και σε περίπτωση που το εν λόγω μέρος δεν συγκατατίθεται στην ανακοίνωση του υλικού· ή

η) στο περιβάλλον το οποίο αφορούν οι πληροφορίες, όπως οι χώροι αναπαραγωγής σπανίων ειδών.

Οι προαναφερόμενοι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται υπό στενή έννοια, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από την κοινολόγηση και λαμβανομένου υπόψη κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον.»

Β — *Το δίκαιο της Ένωσης*

1. *Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001*

6 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), ορίζει, στο άρθρο 2, ότι κάθε πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, υπό την επιφύλαξη των αρχών, όρων και περιορισμών που καθορίζονται στον εν λόγω κανονισμό.

7 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, ο κανονισμός αυτός «εφαρμόζεται σε όλα τα έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

8 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, το οποίο επιγράφεται «Εξαιρέσεις», έχει ως εξής:

«[…]

2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της πνευματικής ιδιοκτησίας,

[…]

εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

3. Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον. […]

4. Στην περίπτωση εγγράφων τρίτων, το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με τον τρίτο προκειμένου να εκτιμήσει κατά πόσον μπορεί να εφαρμοσθεί η εξαίρεση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 ή 2, εκτός εάν είναι σαφές ότι το έγγραφο θα δημοσιοποιηθεί ή όχι.

[…]

6. Εάν μόνον μέρη του ζητουμένου εγγράφου καλύπτονται από οιαδήποτε εξαίρεση, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δίδονται στη δημοσιότητα.

[…]»

9 Το άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τα εξής:

«2. Εάν η αίτηση δεν είναι επαρκώς σαφής, το θεσμικό όργανο ζητεί από τον αιτούντα να διευκρινίσει την αίτησή του βοηθώντας τον, π.χ. παρέχοντας πληροφορίες σχετικά με τη χρήση του δημόσιου μητρώου εγγράφων.

3. Στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο μπορεί να συνεννοηθεί ανεπισήμως, με τον αιτούντα, για να βρεθεί μία λογική λύση.»

10 Το άρθρο 7 του κανονισμού 1049/2001, που επιγράφεται «Επεξεργασία των αρχικών αιτήσεων», προβλέπει τα εξής:

«1. Οι αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφο υφίστανται ταχεία επεξεργασία. Στον αιτούντα αποστέλλεται απόδειξη παραλαβής. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της αίτησης, το θεσμικό όργανο είτε καθιστά διαθέσιμο το ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση σύμφωνα με το άρθρο 10 εντός της περιόδου αυτής, είτε, με γραπτή απάντηση, καθορίζει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης και πληροφορεί τον αιτούντα ότι δικαιούται να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση σύμφωνα με την παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου.

2. Στην περίπτωση ολικής ή μερικής άρνησης, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απάντησης του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από το θεσμικό όργανο να αναθεωρήσει τη θέση του.

3. […]

4. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της καθορισμένης προθεσμίας παρέχει στον αιτούντα το δικαίωμα να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση.»

11 Το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001, που φέρει τον τίτλο «Επεξεργασία επιβεβαιωτικής αίτησης», ορίζει τα εξής:

«1. Η επιβεβαιωτική αίτηση υφίσταται ταχεία επεξεργασία. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της εν λόγω αίτησης, το όργανο είτε δέχεται την πρόσβαση του αιτούντος στο ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση εντός της εν λόγω περιόδου, σύμφωνα με το άρθρο 10, είτε εκθέτει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης, με γραπτή απάντηση. Αν το θεσμικό όργανο αρνηθεί την πρόσβαση εν όλω ή εν μέρει, ενημερώνει τον αιτούντα για τα ένδικα μέσα που διαθέτει, δηλαδή τη δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή την καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, υπό τους όρους που προβλέπονται αντίστοιχα στα άρθρα 230 και 195 της Συνθήκης ΕΚ.

2. Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντα και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες.

3. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον ευρωπαίο διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ.»

12 Το άρθρο 10 του κανονισμού 1049/2001, που επιγράφεται «Πρόσβαση κατόπιν αιτήσεως», έχει ως εξής:

«1. Η πρόσβαση στα έγγραφα ασκείται είτε με επιτόπια εξέταση, είτε με χορήγηση αντιγράφου, συμπεριλαμβανομένου, εφόσον διατίθεται, του ηλεκτρονικού αντιγράφου, ανάλογα με την προτίμηση του αιτούντος. Το κόστος της παραγωγής και της αποστολής αντιγράφων δύναται να χρεωθεί στον αιτούντα. Η επιβάρυνση αυτή δεν υπερβαίνει το πραγματικό κόστος της παραγωγής και της αποστολής αντιγράφων. Η εξέταση επί τόπου, τα αντίγραφα με λιγότερες από 20 σελίδες Α4 και η άμεση πρόσβαση με ηλεκτρονική μορφή ή μέσω του μητρώου εγγράφων είναι δωρεάν.

2. Εάν ένα έγγραφο έχει ήδη δοθεί στη δημοσιότητα από το σχετικό θεσμικό όργανο και ο αιτών έχει εύκολη πρόσβαση σ' αυτό, το θεσμικό όργανο μπορεί να εκπληρώσει την υποχρέωσή του ως προς την παροχή πρόσβασης σε έγγραφα, ενημερώνοντας τον αιτούντα με ποιον τρόπο μπορεί να αποκτήσει το ζητούμενο έγγραφο.

3. Τα έγγραφα χορηγούνται σε υπάρχουσα διατύπωση και μορφή (μεταξύ άλλων ηλεκτρονικά ή σε εναλλακτική μορφή όπως σύστημα Braille, με μεγάλα τυπογραφικά στοιχεία ή σε ταινία μαγνητοφώνου) λαμβάνοντας πλήρως υπόψη την προτίμηση του αιτούντος.»

2. *Η οδηγία 2003/4/ΕΚ*

13 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 41, σ. 26), ορίζει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

1) "Περιβαλλοντική πληροφορία": οποιαδήποτε πληροφορία σε γραπτή, οπτική, ακουστική, ηλεκτρονική ή άλλη υλική μορφή, σχετικά με:

α) την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος, όπως ο αέρας και η ατμόσφαιρα, το νερό, το έδαφος, το χώμα, τα τοπία και οι φυσικές τοποθεσίες, συμπεριλαμβανομένων των υδροβιότοπων, των παράκτιων και των θαλάσσιων περιοχών, η βιοποικιλότητα και τα στοιχεία της, συμπεριλαμβανομένων των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών, και η αλληλεπίδραση μεταξύ των στοιχείων αυτών·

β) παράγοντες, όπως οι ουσίες, η ενέργεια, ο θόρυβος, οι ακτινοβολίες ή τα απόβλητα, συμπεριλαμβανομένων των ραδιενεργών αποβλήτων, οι εκπομπές, οι απορρίψεις και άλλες εκχύσεις στο περιβάλλον, που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος που αναφέρονται στο στοιχείο α'·

γ) μέτρα (συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων), όπως οι πολιτικές, η νομοθεσία, τα σχέδια, τα προγράμματα, οι περιβαλλοντικές συμφωνίες και οι δραστηριότητες που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία και τους παράγοντες που αναφέρονται στα στοιχεία α' και β', καθώς και μέτρα ή δραστηριότητες που αποσκοπούν στην προστασία των ως άνω στοιχείων·

[...]

στ) την κατάσταση της ανθρώπινης υγείας και ασφάλειας, συμπεριλαμβανομένης της ενδεχόμενης ρύπανσης της τροφικής αλυσίδας, τις συνθήκες της ανθρώπινης διαβίωσης, τις τοποθεσίες και τα οικοδομήματα πολιτισμικού ενδιαφέροντος στο μέτρο που επηρεάζονται ή

ενδέχεται να επηρεασθούν από την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος που αναφέρονται στο ως άνω στοιχείο α′ ή, μέσω των στοιχείων αυτών, από τα θέματα που αναφέρονται στα στοιχεία β′ και γ′·

[...]».

3. *Ο κανονισμός REACH*

14 Η αιτιολογική σκέψη 117 του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ (ΕΕ L 396, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2007, L 136, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε (στο εξής: κανονισμός REACH), προβλέπει τα ακόλουθα:

«Οι πολίτες της ΕΕ θα πρέπει να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες για τα χημικά προϊόντα στα οποία μπορεί να εκτεθούν ώστε να λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με τα χημικά προϊόντα που θα χρησιμοποιούν έχοντας υπόψη τους όλα τα σχετικά στοιχεία. Ένας διαφανής τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι να τους παρέχεται δωρεάν και εύκολη πρόσβαση στα βασικά δεδομένα που τηρούνται στη βάση δεδομένων του Οργανισμού, στα οποία περιλαμβάνονται σύντομες περιγραφές των επικίνδυνων ιδιοτήτων, απαιτήσεις επισήμανσης και σχετική κοινοτική νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένων των επιτρεπόμενων χρήσεων και των μέτρων διαχείρισης του κινδύνου. Ο Οργανισμός και τα κράτη μέλη θα πρέπει να επιτρέπουν την πρόσβαση σε πληροφορίες σύμφωνα με την οδηγία 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, σχετικά με τη δημόσια πρόσβαση σε πληροφορίες για το περιβάλλον, τον κανονισμό [1049/2001] καθώς και στη σύμβαση του [Ώρχους ...]»

15 Στην αιτιολογική σκέψη 118 του κανονισμού REACH, τονίζονται τα εξής:

«Η αποκάλυψη πληροφοριών δυνάμει του παρόντος κανονισμού υπόκειται στις ειδικές απαιτήσεις του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001. Ο εν λόγω κανονισμός ορίζει δεσμευτικές προθεσμίες για την αποκάλυψη πληροφοριών καθώς και διαδικαστικές εγγυήσεις, περιλαμβανομένου του δικαιώματος προσφυγής. Το Διοικητικό Συμβούλιο θα πρέπει να θεσπίζει τις πρακτικές ρυθμίσεις για την εφαρμογή αυτών των απαιτήσεων στον Οργανισμό.»

16 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, σκοπός του κανονισμού REACH «είναι να εξασφαλισθούν ένα υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένης της προαγωγής εναλλακτικών μεθόδων αξιολόγησης των κινδύνων ουσιών, καθώς και η ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας».

17 Το άρθρο 3 του κανονισμού REACH, που επιγράφεται «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

1) "Ουσία": ένα χημικό στοιχείο και οι ενώσεις του σε φυσική κατάσταση ή όπως λαμβάνονται από οποιαδήποτε διεργασία παρασκευής, συμπεριλαμβανομένου κάθε προσθέτου που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της σταθερότητάς της και κάθε πρόσμειξης που προέρχεται από τη χρησιμοποιούμενη διεργασία, αποκλειόμενου κάθε διαλύτη που μπορεί να διαχωρισθεί, χωρίς να επηρεάσει τη σταθερότητα της ουσίας ή να μεταβάλει τη σύνθεσή της.

[…]

12) Διάθεση στην αγορά: η προμήθεια ή η διάθεση σε τρίτο είτε έναντι αμοιβής είτε δωρεάν. […]

[…]

15) Ενδιάμεσο προϊόν: ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο πλαίσιο χημικών διεργασιών με σκοπό να μετατραπεί σε άλλη ουσία (στο εξής: "σύνθεση") […]».

18 Το άρθρο 6 του κανονισμού REACH, με τίτλο «Γενική υποχρέωση καταχώρισης ουσιών υπό καθαρή μορφή ή σε μείγματα», ορίζει, στην παράγραφο 1, τα ακόλουθα:

«Εάν δεν ορίζεται άλλως από τον παρόντα κανονισμό, κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας μιας ουσίας, είτε υπό καθαρή μορφή είτε σε ένα ή περισσότερα μείγματα, σε ποσότητες 1 τόνου ή μεγαλύτερες ετησίως, προβαίνει σε καταχώριση της ουσίας στον Οργανισμό.»

19 Κατά το άρθρο 10, στοιχείο α′, σημείο xi, του κανονισμού REACH, που επιγράφεται «Πληροφορίες που υποβάλλονται για γενικούς σκοπούς καταχώρισης», η καταχώριση περιλαμβάνει τεχνικό φάκελο στον οποίο περιέχεται «αίτημα σχετικά με το ποιες από τις πληροφορίες του άρθρου 119, παράγραφος 2, θεωρεί ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας ότι δεν θα πρέπει να διατεθούν στο διαδίκτυο σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφος 2, στοιχείο ε′, συμπεριλαμβανομένης αιτιολόγησης του λόγου για τον οποίο η δημοσίευση θα μπορούσε να βλάψει τα εμπορικά συμφέροντα του ιδίου ή οιουδήποτε άλλου ενδιαφερομένου».

20 Εντός του τίτλου Χ, που επιγράφεται «Οργανισμός», το άρθρο 77, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, που φέρει την κεφαλίδα «Καθήκοντα», ορίζει τα εξής:

«Η Γραμματεία αναλαμβάνει τα ακόλουθα καθήκοντα:

[...]

ε) δημιουργία και συντήρηση βάσης ή βάσεων δεδομένων με πληροφορίες για όλες τις καταχωρισμένες ουσίες […]. Η Γραμματεία δημοσιοποιεί δωρεάν, μέσω του διαδικτύου, τις πληροφορίες που ορίζει το άρθρο 119, παράγραφοι 1 και 2, εκτός εάν αίτημα που έχει υποβληθεί δυνάμει του άρθρου 10, στοιχείο α′, σημείο xi, κριθεί αιτιολογημένο, μέσω της βάσης ή των βάσεων δεδομένων. Ο Οργανισμός καθιστά διαθέσιμες, κατόπιν αιτήματος, άλλες πληροφορίες των βάσεων δεδομένων σύμφωνα με το άρθρο 118·

[...]».

21 Το άρθρο 118 του κανονισμού REACH, που επιγράφεται «Πρόσβαση σε πληροφορίες», έχει ως εξής:

«1. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 εφαρμόζεται στα έγγραφα που έχει στην κατοχή του ο Οργανισμός.

2. Εκτιμάται κανονικά ότι θίγεται η προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου, εφόσον αποκαλύπτονται οι ακόλουθες πληροφορίες:

[…]

γ) η ακριβής ποσότητα σε τόνους ουσίας ή μείγματος που παράγεται ή διατίθεται στην αγορά·

δ) οι σχέσεις μεταξύ παρασκευαστή ή εισαγωγέα και των διανομέων ή μεταγενέστερων χρηστών του.

Σε περιπτώσεις που είναι αναγκαία η ανάληψη επείγουσας δράσης για την προστασία της υγείας του ανθρώπου ή της ασφάλειας ή του περιβάλλοντος, όπως σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, ο Οργανισμός μπορεί να αποκαλύπτει τις πληροφορίες που αναφέρονται στην παρούσα παράγραφο.

3. Το Διοικητικό Συμβούλιο θεσπίζει τις πρακτικές ρυθμίσεις για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, συμπεριλαμβανομένων των προσφυγών ή μέσων θεραπείας που απαιτούνται μετά τη μερική ή πλήρη απόρριψη αιτήματος εμπιστευτικότητας, έως την 1η Ιουνίου 2008.

4. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται από τον Οργανισμό κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 επιδέχονται καταγγελίας στον Διαμεσολαβητή ή προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, βάσει των όρων των άρθρων 195 και 230 της Συνθήκης, αντίστοιχα.»

22 Το άρθρο 119 του κανονισμού REACH, που φέρει τον τίτλο «Πρόσβαση του κοινού με ηλεκτρονικά μέσα», έχει ως εξής:

«1. Οι ακόλουθες πληροφορίες, τις οποίες κατέχει ο Οργανισμός, είτε αφορούν ουσίες υπό καθαρή μορφή, είτε σε μείγματα ή σε αντικείμενα, δημοσιοποιούνται δωρεάν, μέσω του διαδικτύου, σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφος 2, στοιχείο ε΄:

[…]

2. Οι ακόλουθες πληροφορίες, είτε αφορούν ουσίες υπό καθαρή μορφή, είτε σε μείγματα ή σε αντικείμενα, δημοσιοποιούνται δωρεάν, μέσω του διαδικτύου, σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφος 2, στοιχείο ε΄, εκτός εάν ένα από τα μέρη που υποβάλλει τις πληροφορίες, προσκομίζει αιτιολόγηση σύμφωνα με το άρθρο 10, στοιχείο α΄, σημείο xi, την οποία έχει δεχθεί ο Οργανισμός ως έγκυρη, σχετικά με τον λόγο για τον οποίο η δημοσίευση αυτή θα μπορούσε να βλάψει τα εμπορικά συμφέροντα του καταχωρίζοντος ή οιουδήποτε άλλου ενδιαφερομένου:

[…]

β) η συνολική ποσοτική κατηγορία (δηλαδή 1-10 τόνοι, 10-100 τόνοι, 100-1 000 τόνοι, ή άνω των 1 000 τόνων) εντός της οποίας έχει καταχωρισθεί μία συγκεκριμένη ουσία·

[…]

δ) οι πληροφορίες, πέραν αυτών που περιλαμβάνονται στην παράγραφο 1, που περιλαμβάνονται στα δελτία δεδομένων ασφαλείας·

[…]».

23 Το παράρτημα ΙΙ του κανονισμού REACH αφορά τις «απαιτήσεις για τη σύνταξη των δελτίων δεδομένων ασφάλειας». Το σημείο 1.1 του τμήματος 1 του παραρτήματος αυτού, που επιγράφεται «Ταυτοποίηση ουσίας/μείγματος και εταιρείας/επιχείρησης», ορίζει τα εξής:

«Στο τμήμα αυτό περιγράφεται ο τρόπος […] αναγραφής στο δελτίο δεδομένων ασφαλείας […] του ονόματος του προμηθευτή της ουσίας ή του μείγματος και των στοιχείων επικοινωνίας του προμηθευτή της ουσίας ή του μείγματος, συμπεριλαμβανομένων στοιχείων επικοινωνίας έκτακτης ανάγκης.»

24 Το σημείο 1.3., τμήμα 1, του παραρτήματος ΙΙ, που επιγράφεται «Στοιχεία του προμηθευτή του δελτίου δεδομένων ασφαλείας», έχει ως εξής:

«Ο προμηθευτής, είτε πρόκειται για τον παραγωγό, τον εισαγωγέα, τον μοναδικό αντιπρόσωπο, μεταγενέστερο χρήστη ή διανομέα, πρέπει να προσδιορίζεται. Αναφέρονται τόσο η πλήρης διεύθυνση και ο αριθμός τηλεφώνου του προμηθευτή, όσο και η ηλεκτρονική διεύθυνση του υπεύθυνου για το δελτίο δεδομένων ασφαλείας προσώπου.

Ακόμη, αν ο προμηθευτής δεν βρίσκεται εντός του κράτους μέλους στην αγορά του οποίου διατίθεται η ουσία ή το μείγμα και έχει ορίσει κάποιον υπεύθυνο για το εν λόγω κράτος μέλος, τότε αναφέρεται η πλήρης διεύθυνση και ο αριθμός τηλεφώνου του ατόμου αυτού.

Για τους καταχωρίζοντες, τα στοιχεία είναι σύμφωνα με τα στοιχεία της ταυτότητας του παραγωγού ή του εισαγωγέα που αναφέρονται στην καταχώριση.

Αν έχει οριστεί ένας μοναδικός αντιπρόσωπος, πρέπει να παρέχονται επίσης τα στοιχεία του μη κοινοτικού παραγωγού ή παρασκευαστή.»

25 Το παράρτημα VI του κανονισμού REACH, με τίτλο «Απαιτήσεις πληροφοριών που αναφέρονται στο άρθρο 10», ορίζει, στο τμήμα εκείνο που επιγράφεται «Πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 10, στοιχείο α′, σημεία i έως v», και ειδικότερα στο σημείο 3, που φέρει την κεφαλίδα «Πληροφορίες σχετικά με την παρασκευή και τη χρήση ή τις χρήσεις της ή των ουσιών», τα εξής:

«3.1. Σύνολο παρασκευής, ποσότητες που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αντικειμένου που υπόκειται σε καταχώριση, και/ή εισαγωγών σε τόνους ανά καταχωρίζοντα ετησίως κατά:

Το ημερολογιακό έτος της καταχώρισης (εκτιμώμενη ποσότητα)

[…]

3.3. Ένδειξη της ποσότητας που χρησιμοποιείται για ίδια χρήση ή χρήσεις.»

4. *Ο κανονισμός (ΕΚ) 1367/2006*

26 Στην αιτιολογική σκέψη 3 του κανονισμού (ΕΚ) 1367/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Κοινότητας των διατάξεων της Σύμβασης του Århus σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ L 264, σ. 13), αναφέρονται τα ακόλουθα:

«[…] Οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου θα πρέπει να συνάδουν με την εν λόγω σύμβαση.»

27 Στην αιτιολογική σκέψη 8 του κανονισμού 1367/2006, εκτίθενται τα ακόλουθα:

«Ο ορισμός των περιβαλλοντικών πληροφοριών στον παρόντα κανονισμό καλύπτει παντός είδους πληροφορίες για την κατάσταση του περιβάλλοντος. Ο ορισμός αυτός, που ευθυγραμμίσθηκε προς τον ορισμό που υιοθετήθηκε από την οδηγία 2003/4/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες [και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313 του Συμβουλίου], έχει το ίδιο περιεχόμενο όπως και ο αντίστοιχος που περιλαμβάνεται στη σύμβαση του Århus. Στον ορισμό του “εγγράφου” του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 περιλαμβάνονται οι περιβαλλοντικές πληροφορίες, όπως καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό.»

28 Κατά την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 1367/2006:

«Η σύμβαση του Århus προβλέπει την πρόσβαση του κοινού στις περιβαλλοντικές πληροφορίες είτε κατόπιν υποβολής αίτησης είτε μέσω της ενεργούς διάδοσης από τις αρχές που καλύπτονται από τη σύμβαση. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 ισχύει για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Επιτροπή, καθώς και για τους οργανισμούς και ανάλογους φορείς που έχουν συσταθεί με νομική πράξη της Κοινότητας. Προβλέπει κανόνες για τα εν λόγω όργανα, οι οποίοι, σε μεγάλο βαθμό, συνάδουν προς τους κανόνες που τίθενται στη σύμβαση του Århus. Η εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 είναι αναγκαίο να επεκταθεί σε όλα τα άλλα όργανα και οργανισμούς της Κοινότητας»

29 Στην αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1367/2006 τονίζονται τα ακόλουθα:

«Όπου η σύμβαση του Århus περιλαμβάνει διατάξεις οι οποίες δεν απαντώνται, εν όλω ή εν μέρει, στον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001, είναι αναγκαίο να υπάρξει σχετική πρόβλεψη, ιδίως όσον αφορά τη συλλογή και τη διάδοση των περιβαλλοντικών πληροφοριών.»

30 Η αιτιολογική σκέψη 15 του κανονισμού 1367/2006 εξαγγέλλει τα ακόλουθα:

«Στις περιπτώσεις για τις οποίες ο κανονισμός [1049/2001] προβλέπει εξαιρέσεις, οι εξαιρέσεις αυτές θα πρέπει να ισχύουν, υπό την επιφύλαξη άλλων ειδικών διατάξεων του παρόντος κανονισμού σχετικά με αιτήσεις για περιβαλλοντικές πληροφορίες. Οι λόγοι άρνησης σχετικά με την πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες θα πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβάνοντας υπόψη το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται με τη δημοσιοποίηση καθώς και το κατά πόσον οι αιτούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον. [...]»

31 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 ορίζει τα εξής:

«Στόχος του παρόντος κανονισμού είναι να συμβάλλει στην εφαρμογή των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη [...] "σύμβαση του Århus", θεσπίζοντας κανόνες για την εφαρμογή των διατάξεων της σύμβασης στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας, ιδίως:

α) εξασφαλίζοντας το δικαίωμα πρόσβασης του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες που παραλαμβάνονται ή προέρχονται από όργανα ή οργανισμούς της Κοινότητας και βρίσκονται στην κατοχή τους, και καθορίζοντας τους βασικούς όρους και τις προϋποθέσεις, καθώς και τις πρακτικές ρυθμίσεις, για την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος·

[...]».

32 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[...]

δ) "περιβαλλοντική πληροφορία": οιαδήποτε πληροφορία σε γραπτή, οπτική, ηχητική, ηλεκτρονική ή άλλη υλική μορφή, σχετικά με:

i) την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος, όπως ο αέρας και η ατμόσφαιρα, το νερό, το έδαφος, οι εδαφικές εκτάσεις, τα τοπία και οι φυσικές τοποθεσίες, συμπεριλαμβανομένων των υδροβιότοπων και των παράκτιων και των θαλάσσιων περιοχών, η βιοποικιλότητα και τα συστατικά στοιχεία της, συμπεριλαμβανομένων των γενετικώς τροποποιημένων οργανισμών, καθώς και η αλληλεπίδραση μεταξύ των εν λόγω στοιχείων,

ii) παράγοντες, όπως οι ουσίες, η ενέργεια, ο θόρυβος, οι ακτινοβολίες ή τα απόβλητα, συμπεριλαμβανομένων των ραδιενεργών αποβλήτων, οι εκπομπές, οι απορρίψεις και άλλες εκλύσεις στο περιβάλλον, που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος που αναφέρονται στο σημείο i,

iii) μέτρα (συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων), όπως οι πολιτικές, η νομοθεσία, τα σχέδια, τα προγράμματα, οι περιβαλλοντικές συμφωνίες και οι δραστηριότητες που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία και τους παράγοντες που αναφέρονται στα σημεία i και ii, καθώς και μέτρα ή δραστηριότητες που αποσκοπούν στην προστασία των εν λόγω στοιχείων,

[…]

vi) την κατάσταση της υγείας και της ασφάλειας του ανθρώπου, συμπεριλαμβανομένης της ρύπανσης της τροφικής αλυσίδας, όπου ενδείκνυται, τις συνθήκες διαβίωσης του ανθρώπου, τις τοποθεσίες και τα οικοδομήματα πολιτισμικού ενδιαφέροντος στο μέτρο που επηρεάζονται ή ενδέχεται να επηρεασθούν από την κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος που αναφέρονται στο σημείο i ή, μέσω των εν λόγω στοιχείων, από οιοδήποτε των θεμάτων που αναφέρονται στα σημεία ii και iii·

[...]».

33 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1367/2006, το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο II του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος επιγράφεται «Πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες», ορίζει τα εξής:

«Ο κανονισμός [1049/2001] ισχύει για οιαδήποτε αίτηση πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες τις οποίες έχουν στην κατοχή τους όργανα και οργανισμοί της Κοινότητας, άνευ διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, εθνικότητας ή τόπου διανομής του αιτούντος, και, στην περίπτωση νομικού προσώπου, άνευ διακρίσεων ως προς τον τόπο της καταστατικής έδρας του ή του πραγματικού κέντρου των δραστηριοτήτων του.»

34 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 έχει ως εξής:

«Όσον αφορά το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού [1049/2001], εξαιρέσει των ερευνών, ιδίως εκείνων που αφορούν τυχόν παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου, θεωρείται ότι υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον που επιβάλλει τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών, όταν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον. Όσον αφορά τις λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού [1049/2001], οι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση και το κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η προσβαλλόμενη απόφαση

35 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 1ης Δεκεμβρίου 2010, η ένωση International Chemical Secretariat (στο εξής: ChemSec) ζήτησε, βάσει των κανονισμών 1049/2001 και 1367/2006 καθώς και του άρθρου 118 του κανονισμού REACH, από τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Χημικών Προϊόντων (ECHA), στο πλαίσιο αρχικής αιτήσεως, την πρόσβαση σε τρεις ειδικές κατηγορίες πληροφοριών σχετικών με 356 χημικές ουσίες, και συγκεκριμένα:

«1. [το/τα] όνομα/ονόματα του ή των παρασκευαστή(/ών)/εισαγωγέα(/ων) με τα στοιχεία επικοινωνίας·

2. την ακριβή ποσότητα των ουσιών που έχουν παραχθεί ή διατεθεί στην αγορά·

3. τη συνολική ποσοτική κατηγορία (δηλαδή 1-10 τόνοι, 10-100 τόνοι, 100-1 000 τόνοι, ή άνω των 1 000 τόνων), εντός της οποίας έχουν καταχωρισθεί οι 356 ουσίες, στην περίπτωση κατά την οποία η πρόσβαση στις διαλαμβανόμενες στο σημείο 2 πληροφορίες είναι αδύνατη.»

36 Στην αίτηση αυτή, η ChemSec επισήμανε ότι δεν είχε βρει επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τις επίμαχες 356 ουσίες. Προσέθεσε τα ακόλουθα:

«Δυνάμει του άρθρου 77, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του κανονισμού REACH, ο ECHA έχει την υποχρέωση να παράσχει, κατόπιν αιτήσεως, τις πληροφορίες που δεν περιλαμβάνονται στις διαθέσιμες βάσεις δεδομένων, σύμφωνα με το άρθρο 118. Κατά συνέπεια, όλες οι πληροφορίες, στη διάδοση των οποίων δεν έχει προβεί, δεν έχει ακόμη προβεί ή δεν εξετάζει να προβεί ο ECHA, πρέπει, κατόπιν αιτήσεως, να καθίστανται προσβάσιμες κατ' εφαρμογήν των κανονισμών 1049/2001 και 1367/2006.»

37 Με το από 22 Δεκεμβρίου 2010 έγγραφο, ο ECHA απάντησε στην ChemSec ως εξής:

«[…] Όσον αφορά το σημείο 1 του μηνύματός σας, η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικών με τον παρασκευαστή/εισαγωγέα θα συνιστούσε, κατά το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού REACH, και το άρθρο 4, παράγραφος 3 [sic, στην πραγματικότητα, άρθρο 4, παράγραφος 2], του κανονισμού 1049/2001, αποκάλυψη πληροφοριών ως προς τις σχέσεις μεταξύ παρασκευαστή/εισαγωγέα και των μεταγενέστερων χρηστών, πράγμα το οποίο θα έθιγε την προστασία εμπορικού συμφέροντος. Εξάλλου, το γεγονός ότι ορισμένος παρασκευαστής ή εισαγωγέας έχει προβεί σε καταχώριση αποτελεί ιδιαιτέρως σημαντική πληροφορία για την αγορά. Η πληροφορία αυτή είναι ικανή να ενισχύσει τη διαφάνεια της αγοράς και να παράσχει στους διάφορους φορείς τη δυνατότητα να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους στις ενέργειες των ανταγωνιστών τους. Επομένως, η μη γνωστοποίηση των πληροφοριακών στοιχείων μεμονωμένων φορέων ανταποκρίνεται σε ένα γενικό συμφέρον. Δεν μπορεί να αποδειχθεί υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των πληροφοριακών αυτών στοιχείων και δεν έχει προβληθεί κανένας λόγος επείγουσας δράσεως βάσει του οποίου θα μπορούσαν να γνωστοποιηθούν τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία σύμφωνα με το άρθρο 118, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού REACH. Ως εκ τούτου, τα ως άνω πληροφοριακά στοιχεία δεν δύνανται να γνωστοποιηθούν δεδομένου ότι εφαρμόζεται ορισμένη εξαίρεση από τον κανονισμό 1049/2001.

Όσον αφορά το σημείο 2 του μηνύματός σας, παρακαλείσθε να λάβετε υπόψη ότι, δυνάμει του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, οι πληροφορίες σχετικά με την ακριβή ποσότητα θεωρούνται καταρχήν ως θίγουσες την προστασία εμπορικών συμφερόντων. Όπως και για το προηγούμενο σημείο, το άρθρο 4, παράγραφος 3 [sic, στην πραγματικότητα, άρθρο 4, παράγραφος 2] του κανονισμού 1049/2001 έχει εφαρμογή στο μέτρο κατά το οποίο, αφενός, η γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών θα μπορούσε όντως να θίξει την προστασία του εμπορικού συμφέροντος και, αφετέρου, δεν διαπιστώνουμε κανέναν λόγο βάσει του οποίου θα μπορούσε να συναχθεί διαφορετικό συμπέρασμα ή να γίνει δεκτή παρέκκλιση από το νομοθετικώς οριζόμενο τεκμήριο. Εξάλλου, δεν μπορεί να αποδειχθεί κανένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που θα καθιστούσε αναγκαία τη συναγωγή διαφορετικού συμπεράσματος. Επιπλέον, όπως και για το προηγούμενο σημείο, δεν παρίσταται καμία ανάγκη επείγουσας δράσεως κατά την έννοια του άρθρου 118, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού REACH. Ως εκ τούτου, οι εν λόγω πληροφορίες δεν δύνανται να γνωστοποιηθούν δεδομένου ότι εφαρμόζεται ορισμένη εξαίρεση από τον κανονισμό 1049/2001.

Όσον αφορά το σημείο 3 του μηνύματός σας, παρακαλείσθε να λάβετε υπόψη ότι ο ECHA έχει δημοσιεύσει στον ιστότοπό του […] κατάλογο ουσιών που υπάγονται σε μεταβατικό καθεστώς. Ο κατάλογος αυτός σας παρέχει τη δυνατότητα να επαληθεύσετε ποιες από τις σχετικές ουσίες έχουν καταχωρισθεί και ποιες δεν έχουν [καταχωρισθεί]. Όσον αφορά τις ουσίες που έχετε κατονομάσει στον κατάλογό σας, μπορεί ευχερώς να επαληθευθεί ότι η πλειονότητα των ουσιών αυτών δεν έχει

(ακόμη) καταχωρισθεί. Κατά συνέπεια, ο ECHA δεν έχει προς το παρόν στην κατοχή του τις πληροφορίες που έχετε ζητήσει, με συνέπεια να μην μπορούμε να ικανοποιήσουμε το αίτημά σας ως προς το σημείο αυτό.

[…]

Ο ECHA καταβάλλει κάθε προσπάθεια ώστε να περιληφθούν όσο το δυνατόν ταχύτερα στον ιστότοπό του οι πληροφορίες σχετικά με την ποσοτική κατηγορία. Εντούτοις, η τεχνική προετοιμασία της δημοσιεύσεως των εν λόγω πληροφοριών βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη και σας παρακαλούμε να λάβετε υπόψη ότι απαιτείται ορισμένο χρονικό διάστημα πριν τη σταδιακή ανάρτηση των πληροφοριών αυτών κατόπιν επεξεργασίας των σχετικών φακέλων […]».

38 Με το από 21 Ιανουαρίου 2011 έγγραφο, η ChemSec υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση στον ECHA προκειμένου αυτός να επανεξετάσει την «απόρριψη της από 1 Δεκεμβρίου 2010 αιτήσεως με την οποία ζητήθηκε η πρόσβαση σε περιβαλλοντικά έγγραφα». Την επιβεβαιωτική αίτηση αυτή συνυπέγραψε, λόγω κοινού συμφέροντος, η ClientEarth, η οποία δεν είχε συνυποβάλει την αρχική αίτηση. Η υποσημείωση 1 του εν λόγω εγγράφου έχει ως εξής:

«Μολονότι δεν συνυπέβαλε την αρχική αίτηση, η ClientEarth συνυπογράφει την επιβεβαιωτική αίτηση της ChemSec λόγω του κοινού συμφέροντος για πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα. Στην περίπτωση κατά την οποία ο ECHA απαιτήσει από την ClientEarth να υποβάλει χωριστή αίτηση για πρόσβαση στα ίδια έγγραφα, παρακαλούμε πολύ να εκληφθεί η αίτηση αυτή, όσον αφορά την ChemSec, ως επιβεβαιωτική αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001 με την οποία ζητείται να επανεξετασθεί η απόρριψη εκ μέρους του ECHA της αιτήσεως που υπέβαλε η ChemSec την 1η Δεκεμβρίου 2010, σύμφωνα με τον προσδιοριζόμενο σε αυτή τύπο και διαδικασία.»

39 Στα σημεία 4 έως 6 της επιβεβαιωτικής τους αιτήσεως, η ClientEarth και η ChemSec (στο εξής, από κοινού: προσφεύγουσες) υποστήριξαν ότι τα έγγραφα των οποίων ζητούσαν τη γνωστοποίηση αποτελούσαν περιβαλλοντικές πληροφορίες και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να εφαρμοστούν η Σύμβαση του Ώρχους και ο κανονισμός 1367/2006.

40 Στη συνέχεια, παρατήρησαν, στα σημεία 7 έως 13 της επιβεβαιωτικής αιτήσεώς τους, ότι τα ονόματα των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση των ουσιών δεν καλύπτονται από κάποια εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα. Επισήμαναν, μεταξύ άλλων, ότι το άρθρο 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH προβλέπει τη διάδοση όλων των πληροφοριών που περιλαμβάνονται στο δελτίο δεδομένων ασφαλείας, εκτός αν έχει υποβληθεί αίτημα εμπιστευτικότητας δυνάμει του άρθρου 10, στοιχείο α′, σημείο xi, του κανονισμού REACH, και ότι, κατά συνέπεια, ο ECHA είχε την υποχρέωση να δημοσιεύσει στον ιστότοπό του τα ονόματα των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση. Επομένως, το επιχείρημα του ECHA ότι υφίστατο γενικό συμφέρον για μη γνωστοποίηση των πληροφοριακών στοιχείων μεμονωμένων φορέων δεν ευσταθεί. Επιπλέον, υποστήριξαν ότι, στο μέτρο κατά το οποίο το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει ότι τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο εφόσον η γνωστοποίησή του θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων, ο ECHA είχε την υποχρέωση να προβεί σε κατά περίπτωση εξέταση η οποία θα έπρεπε μάλιστα να αφορά μόνον εκείνους από τους φορείς που προέβησαν σε καταχώριση οι οποίοι ζήτησαν να μην δημοσιευθεί το όνομά τους στον ιστότοπο του ECHA. Ειδικότερα, η διαπίστωση γενικού συμφέροντος για μη γνωστοποίηση δεν θα είχε νόημα, αν το όνομα γινόταν τελικώς γνωστό μέσω του διαδικτύου. Στα σημεία 15 και 19 της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν ότι ο ECHA είχε την υποχρέωση να επικοινωνήσει, εφόσον τούτο ήταν αναγκαίο, με όσες εταιρίες είχαν υποβάλει αίτημα εμπιστευτικότητας σχετικά με την επωνυμία τους, προκειμένου να αξιολογήσει, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, την τυχόν ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για γνωστοποίηση και ότι, καθόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αποτελούσαν περιβαλλοντικές πληροφορίες κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, οποιαδήποτε εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως σε αυτές έπρεπε να ερμηνευθεί συσταλτικώς.

41 Όσον αφορά το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, οι προσφεύγουσες, στα σημεία 21 έως 24 της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, παρατήρησαν ότι, μολονότι το άρθρο 118, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH αποτελεί τεκμήριο υπέρ της μη γνωστοποιήσεως της ακριβούς ποσότητας, εντούτοις ο ECHA ήταν υποχρεωμένος να εξετάσει αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η γνωστοποίηση των πληροφοριών διακύβευε ή έθετε ευθέως σε κίνδυνο τα επίμαχα εμπορικά συμφέροντα και αν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον υπέρ της γνωστοποιήσεως. Πάντως, ο ECHA δεν εξήγησε κατά ποιον τρόπο η γνωστοποίηση θα μπορούσε να θέσει ευθέως σε κίνδυνο την προστασία των εμπορικών συμφερόντων ούτε απέδειξε την έλλειψη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος υπέρ της γνωστοποιήσεως.

42 Όσον αφορά το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, οι προσφεύγουσες, στα σημεία 25 έως 28 της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, υπογράμμισαν ότι ο ECHA είχε την υποχρέωση να επιτρέψει την πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα εντός των προθεσμιών του άρθρου 7 του κανονισμού 1049/2001, και συγκεκριμένα, υπό την επιφύλαξη τυχόν παρατάσεως, εντός 15 εργάσιμων ημερών, και ότι δεν ήταν προσήκον να υποχρεώσει τις προσφεύγουσες να αναμείνουν την ανάρτηση των συνολικών ποσοτικών κατηγοριών στον ιστότοπο του ECHA.

43 Επίσης, στα σημεία 29 έως 33 της επιβεβαιωτικής αιτήσεως, οι προσφεύγουσες παρατήρησαν ότι υφίστατο υπέρτερο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των ζητούμενων πληροφοριών. Ειδικότερα, διευκρίνισαν ότι οι πληροφορίες αυτές αφορούσαν 311 καρκινογόνες, μεταλλαξιογόνες ή τοξικές για την αναπαραγωγή ουσίες (CMRs), 17 ανθεκτικές, βιοσυσσωρευτικές και τοξικές ή πολύ ανθεκτικές και άκρως βιοσυσσωρευτικές ουσίες (PBTs και vPvBs) και 28 ουσίες που προκαλούσαν ισοδύναμου επιπέδου ανησυχία και ότι οι πληροφορίες αυτές έπρεπε να είναι προσβάσιμες σε όλες τους ενδιαφερόμενους πολίτες και οργανώσεις. Επιπροσθέτως, η πληροφορία σχετικά με την ακριβή ποσότητα στην οποία η ουσία διατίθεται στην αγορά συνιστά πληροφορία σχετική με εκπομπές στο περιβάλλον. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006, η γνωστοποίηση της πληροφορίας αυτής βασιζόταν κατά κοινή παραδοχή σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

44 Τέλος, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από τον ECHA να επανεξετάσει την αρχική αίτηση και να επιτρέψει, εκτός αν συνέτρεχε περίπτωση εφαρμογής των εξαιρέσεων του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, την πλήρη πρόσβαση στις ζητηθείσες πληροφορίες κατόπιν κατά περίπτωση εξετάσεως των επιμέρους ουσιών.

45 Με το από 8 Φεβρουαρίου 2011 έγγραφο, το οποίο έφερε τον τίτλο «Κοινοποίηση παρατάσεως προθεσμίας για την υποβληθείσα εκ μέρους σας επιβεβαιωτική αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα» και είχε ως αποδέκτη μόνο την ChemSec, ο ECHA εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

«Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, [του κανονισμού 1049/2001], ο ECHA δύναται, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να παρατείνει την προθεσμία απαντήσεως κατά 15 εργάσιμες ημέρες. Δεδομένου ότι η αίτησή σας αφορά μεγάλο αριθμό εγγράφων τα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της πραγματοποιηθείσας δυνάμει του κανονισμού REACH καταχωρίσεως για τις επιμέρους απαριθμούμενες στην αίτησή σας ουσίες και συνεπάγεται σημαντικό φόρτο εργασίας για τον Οργανισμό, η αίτησή σας απαιτεί περαιτέρω εξέταση. Ως εκ τούτου, αποφάσισα να παρατείνω την αρχική προθεσμία κατά 15 εργάσιμες ημέρες.»

46 Με το από 4 Μαρτίου 2011 έγγραφο (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το οποίο έφερε τον τίτλο «Επιβεβαιωτική αίτηση για την επανεξέταση αποφάσεως περί προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα», ο ECHA επιβεβαίωσε τις προηγούμενες απορριπτικές αποφάσεις του. Το έγγραφο αυτό είχε ως αποδέκτη την ChemSec και περιλάμβανε την ένδειξη «Cc: Vito Buonsante, Client Earth».

47 Καταρχάς, ο ECHA παρατήρησε ότι η αίτηση αφορούσε πληροφορίες που υποβλήθηκαν από παρασκευαστές, εισαγωγείς ή αποκλειστικούς αντιπροσώπους, στο πλαίσιο της προβλεπόμενης με τον κανονισμό REACH διαδικασίας καταχωρίσεως και ότι οι πληροφορίες περιλαμβάνονταν στις βάσεις δεδομένων του ECHA. Επίσης, σημείωσε ότι κάθε παρασκευαστής, εισαγωγέας ή αποκλειστικός αντιπρόσωπος είχαν υποβάλει για κάθε χημική ουσία χωριστό τεχνικό φάκελο, με συνέπεια να

σωρευθεί πλήθος φακέλων ανά ουσία, και ότι ο ECHA ερμήνευε την αίτηση υπό την έννοια ότι αυτή αποσκοπούσε στην πρόσβαση σε όλους τους εν λόγω τεχνικούς φακέλους σχετικά με τις επίμαχες 356 ουσίες (υπό την προϋπόθεση ότι οι ουσίες αυτές είχαν καταχωρισθεί στον ECHA).

48 Όσον αφορά το σημείο 1 της αιτήσεως, ο ECHA συνήγαγε ότι έπρεπε να επιβεβαιώσει την αρχική απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως στα ζητηθέντα έγγραφα. Επισήμανε, μεταξύ άλλων, στο σημείο 1, στοιχείο α′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικών με τον παρασκευαστή/εισαγωγέα καταχωρισμένων ουσιών εν[είχε] ιδιαιτέρως σοβαρό κίνδυνο να αποκαλυφθούν πληροφορίες ως προς τις σχέσεις μεταξύ των παρασκευαστών ή εισαγωγέων και των μεταγενέστερων χρηστών και, ως εκ τούτου [ήταν], κατά το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, ικανή να θίξει την προστασία εμπορικών συμφερόντων». Συναφώς, ο ECHA παρέπεμψε «στους λοιπούς λόγους που συνιστούσαν τη δικαιολογητική βάση του εν λόγω τεκμηρίου και περιλαμβάνονταν στην αρχική απόφαση […] της 22ας Δεκεμβρίου 2010».

49 Εντούτοις, ο ECHA έλαβε υπόψη την παρατήρηση των προσφευγουσών ότι «ενδέχεται να μην υφίσταται γενικό συμφέρον να χαρακτηρισθούν, αδιακρίτως, οι πληροφορίες αυτές [ως] εμπιστευτικές και ότι θα ήταν ενδεχομένως ενδεδειγμένο να ληφθεί απόφαση βάσει κατά περίπτωση εξετάσεως και κατόπιν διαβουλεύσεως με τους φορείς που υπέβαλαν όλους τους τεχνικούς φακέλους». Ο ECHA εκτίμησε ότι, «[μ]ε την επιφύλαξη της απαντήσεως στο ζήτημα αυτό, δεν μπορ[ούσε] παρά ταύτα να παρασχεθεί πρόσβαση στις ζητηθείσες πληροφορίες, διότι ο [ECHA] [βρισκόταν ήδη στη διαδικασία επανεξετάσεως], από κοινού με την Επιτροπή και τα κράτη μέλη, των διαδικαστικών μηχανισμών για τη διάδοση στο κοινό των σχετικών με τις ουσίες πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH».

50 Ο ECHA διευκρίνισε ότι η επανεξέταση είχε ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τη διάδοση των πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα του παρασκευαστή, του εισαγωγέα ή του διανομέα, καθόσον οι πληροφορίες αυτές ήταν διαθέσιμες στη βάση δεδομένων του ECHA. Ο ECHA προσέθεσε ότι, αν αποφάσιζε να δημοσιεύσει μελλοντικώς την ταυτότητα των ως άνω προσώπων για ορισμένες κατηγορίες ουσιών, θα έπρεπε να προσαρμόσει αναλόγως τις διαδικασίες του και το σύστημα πληροφορικής του και, μεταξύ άλλων ιδίως, να προβλέψει, όσον αφορά τις υφιστάμενες καταχωρίσεις, τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να υποβάλουν αίτημα εμπιστευτικότητας σχετικά με την ταυτότητά τους.

51 Προσέθεσε δε ότι, «[α]ν γινόταν επί του παρόντος δεκτή η αίτηση προσβάσεως στις πληροφορίες που ζητήθηκαν βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, θα συσσωρευόταν όχι μόνον υπερβολικά μεγάλος όγκος εργασίας χωρίς χρήση τεχνικών μέσων για τον Οργανισμό […,] αλλά επίσης θα καθίστατο δυνατή η παράκαμψη των σχετικών ειδικών διαδικασιών που προβλέπει ο κανονισμός REACH» και ότι, «ιδίως, θα υφίστατο κίνδυνος να πάψουν οι αιτούντες καταχώριση φορείς να διαθέτουν το σύνηθες μέσο έννομης προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός κατά της απορρίψεως αιτήματος εμπιστευτικότητας». Ο ECHA συνήγαγε από τα ανωτέρω ότι δεν υφίστατο άλλη δυνατότητα πλην της εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 και της απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως, στο μέτρο κατά το οποίο, αφενός, η αίτηση αυτή αφορούσε ζήτημα επί του οποίου δεν είχε ληφθεί καμία απόφαση και, αφετέρου, η γνωστοποίηση της επίμαχης πληροφορίας θα διακύβευε σε μεγάλο βαθμό τις διαδικασίες λήψεως αποφάσεων του ECHA και ότι, όσον αφορά την επικείμενη απόφαση σχετικά με το μελλοντικό πλαίσιο εργασίας του Οργανισμού, η γνωστοποίηση αυτής δεν υπαγορευόταν από κανένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον. Εξάλλου, ο ECHA υπογράμμισε ότι είχε καθήκον να μεριμνά για την ίση μεταχείριση όλων των αιτούντων καταχώριση φορέων και την παροχή προς αυτούς των ίδιων δυνατοτήτων διαφυλάξεως των εννόμων συμφερόντων τους.

52 Επιπλέον, ο ECHA παρατήρησε ότι, λαμβανομένου υπόψη του αριθμού των τεχνικών φακέλων ανά ουσία, όφειλε να λάβει υπόψη εκτιμήσεις περί αναλογικότητας, εφόσον κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η ταυτότητα του παρασκευαστή ή του εισαγωγέα δεν αποτελούσε μέρος των πληροφοριών που διαλαμβάνονται στο άρθρο 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH. Διευκρίνισε ότι η

αναγκαιότητα διενέργειας κατά περίπτωση εξετάσεως, με συμμετοχή τρίτων, για κάθε αίτηση προσβάσεως στους προμνησθέντες τεχνικούς φακέλους θα μπορούσε να υπονομεύσει την ικανότητά του να ασκήσει τα καθήκοντά του σε ορισμένους τομείς και ότι, κατά συνέπεια, θα έπρεπε να διατηρήσει τη δυνατότητα του να διαβουλευθεί σε ανεπίσημη βάση με τους αιτούντες την πρόσβαση προκειμένου για την εξεύρεση λογικής λύσεως σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001.

53 Όσον αφορά το σημείο 2 της αιτήσεως, ο ECHA, αναφερόμενος στο άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του κανονισμού REACH, επισήμανε, στο σημείο 1, στοιχείο β′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «αποφάσισε να εμμείνει στην αρχική απόφαση δεδομένου ότι η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας των ουσιών τις οποίες αφορούσε η αίτηση θα έθιγε το εμπορικό συμφέρον των εμπλεκόμενων φορέων που είχαν προβεί σε καταχώριση» και ότι η «πληροφορία σχετικά με την ακριβή ποσότητα θα αποκάλυπτε το μερίδιο της αγοράς που κατέχουν οι εταιρίες σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους». Επιπροσθέτως, διευκρίνισε ότι η δημοσίευση της πληροφορίας αυτής θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού.

54 Ο ECHA υποστήριξε επίσης ότι δεν διέκρινε κάποιο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που θα μπορούσε να αποτελέσει δικαιολογητική βάση της γνωστοποιήσεως. Ως προς την πτυχή αυτή, έλαβε μεν υπόψη ότι η αίτηση στηριζόταν στη βούληση προαγωγής των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών όσον αφορά τις χημικές ουσίες που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως εξαιρετικώς ανησυχητικές. Εντούτοις, ο νομοθέτης, με τον κανονισμό REACH, προέβλεψε μηχανισμούς που καθιστούν δυνατό τον εντοπισμό και τη διαχείριση του κινδύνου που συνεπάγονται τέτοιες ουσίες, ιδίως μέσω της διαδικασίας αδειοδοτήσεως στο πλαίσιο της οποίας προβλέπεται η ευρύτατη συμμετοχή του κοινού.

55 Όσον αφορά το σημείο 3 της αιτήσεως, ο ECHA, στο σημείο 1, στοιχείο γ′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβεβαίωσε ότι «το ζητούμενο έγγραφο δεν περιλαμβ[ανόταν] στις βάσεις δεδομένων [του] ούτε στους φακέλους [του]».

56 Υπογράμμισε δε ότι ο κανονισμός 1049/2001 δεν επιβάλλει υποχρέωση δημιουργίας εγγράφων προκειμένου να μπορεί να παρέχεται απάντηση σε αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα. Πάντως, για να μπορέσει να παραδώσει στην ChemSec τέτοιο έγγραφο, ο ECHA θα έπρεπε να συλλέξει τις πληροφορίες που περιλαμβάνονταν σε όλους τους φακέλους καταχωρίσεως και να υπολογίσει τις συνολικές ποσοτικές κατηγορίες των επίμαχων ουσιών (εφόσον είχαν όντως υποβληθεί αιτήσεις καταχωρίσεως για όλες αυτές τις ουσίες). Διευκρίνισε ότι το ίδιο θα ίσχυε και για την πρόσβαση στην ακριβή συγκεντρωτική ποσοτική κατηγορία για καθεμία από τις ουσίες που απαριθμούνταν στην αίτηση, εφόσον αυτή ερμηνευόταν υπ' αυτή την έννοια.

57 Εντούτοις, ο ECHA προσέθεσε ότι είχε συλλέξει τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν σχετικά με την ποσοτική κατηγορία αντλώντας τες από τους ατομικούς φακέλους των ουσιών που απαριθμούνταν στην αίτηση. Στο έγγραφό του συνήψε πίνακα με τις πληροφορίες αυτές, διευκρινίζοντας συγχρόνως ότι «[η] μεθοδολογία που εφαρμόσθηκε για τον καθορισμό της συνολικής ποσοτικής κατηγορίας [βρισκόταν …] υπό διαμόρφωση» και ότι, επομένως, ο «ECHA δεν [ήταν] σε θέση να εγγυηθεί την ακρίβεια των εν λόγω πληροφοριών οι οποίες δημιουργήθηκαν χωρίς χρήση τεχνικών μέσων».

58 Στις 3 Μαΐου 2011 ο εκτελεστικός διευθυντής του ECHA, κατόπιν γνώμης του διοικητικού συμβουλίου του ECHA της 24ης Μαρτίου 2011, αποφάσισε να επεκτείνει την πρακτική της αναρτήσεως στο διαδίκτυο περιλαμβάνοντας τα ονόματα των αιτούντων καταχώριση φορέων. Η επέκταση αυτή της πρακτικής της αναρτήσεως αποφασίσθηκε κατόπιν γνωμοδοτήσεως της νομικής υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 2010, κατά την οποία η ταυτότητα του αιτούντος καταχώριση φορέα αποτελούσε τμήμα των πληροφοριών τις οποίες ο ECHA είχε την υποχρέωση να δημοσιοποιεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, όπως περιλαμβάνονταν στο δελτίο δεδομένων ασφαλείας, πλην της περιπτώσεως υποβολής έγκυρου αιτήματος εμπιστευτικότητας δυνάμει του άρθρου 10, στοιχείο α′, σημείο xi, του κανονισμού REACH.

59 Με ανακοινωθέν Τύπου που δημοσίευσε στις 18 Απριλίου 2012 στον ιστότοπό του, ο ECHA γνωστοποίησε ότι έλαβε απόφαση σχετικά με τη μεθοδολογία που θα χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό των «συνολικών ποσοτικών κατηγοριών» και ανακοίνωσε ότι θα δημοσίευε τα σχετικά δεδομένα τον Ιούνιο 2012. Στις 25 Ιουλίου 2012, δημοσιεύθηκε στον ιστότοπο του ECHA διορθωτικό στο ως άνω ανακοινωθέν Τύπου, για την εξάλειψη σφάλματος στη μέθοδο υπολογισμού.

60 Τον Ιούνιο 2012 ο ECHA δημοσίευσε στον ιστότοπό του τα συγκεντρωτικά στοιχεία της συνολικής ποσοτικής κατηγορίας εντός της οποίας καταχωρίσθηκε κάθε ουσία, με την εξαίρεση των ποσοτήτων για τις οποίες υποβλήθηκε αίτημα εμπιστευτικότητας δυνάμει του άρθρου 119, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH.

61 Τον Ιούλιο 2012 ο ECHA δημοσίευσε την έκδοση 2.0 του εγχειριδίου υποβολής δεδομένων, του οποίου το μέρος 15, με τίτλο «Διάδοση», εξηγούσε, μεταξύ άλλων, τη μεθοδολογία δημοσιεύσεως των ονομάτων και διευθύνσεων των αιτούντων καταχώριση φορέων. Η έκδοση 2.0 του μέρους 16 του ως άνω εγχειριδίου, που επιγραφόταν «Αιτήματα εμπιστευτικότητας: οδηγίες για την υποβολή αιτημάτων εμπιστευτικότητας και τη διατύπωση των δικαιολογητικών λόγων στους οποίους στηρίζονται τα αιτήματα εμπιστευτικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 119, παράγραφος 2 [του κανονισμού REACH]», επίσης δημοσιεύθηκε τον Ιούλιο 2012 στον ιστότοπο του ECHA και απηχούσε, μεταξύ άλλων, «τις τροποποιήσεις τις οποίες συνεπάγονται τυχόν συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με αιτήματα εμπιστευτικότητας κατά το άρθρο 119, παράγραφος 2, [στοιχείο] δ′, [του κανονισμού REACH], το οποίο αφορά “[λ]οιπές πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο δελτίο δεδομένων ασφαλείας”».

62 Με ανακοινωθέν Τύπου της 28ης Νοεμβρίου 2012, ο ECHA ανήγγειλε την έναρξη, κατόπιν τροποποιήσεων στο σύστημα πληροφορικής του, της αναρτήσεως στον ιστότοπό του, των ονομάτων των αιτούντων καταχώριση φορέων. Εντούτοις, ο ECHA διευκρίνισε ότι τα ονόματα για τα οποία έκανε δεκτό αίτημα εμπιστευτικότητας αποκλείονταν από την εν λόγω ανάρτηση.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

63 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Μαΐου 2011, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

64 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Αυγούστου 2011, ο ECHA υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991. Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν παρατηρήσεις επί της εν λόγω ενστάσεως στις 28 Σεπτεμβρίου 2011. Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2011, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση αυτή μαζί με την ουσία της υποθέσεως και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

65 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 2011, η Επιτροπή και το European Chemical Industry Council (Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Χημικής Βιομηχανίας, Cefic) ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ του ECHA.

66 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Αυγούστου 2011, το Βασίλειο της Δανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ των προσφευγουσών.

67 Με διατάξεις της 8ης Φεβρουαρίου 2012, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε τις αιτήσεις παρεμβάσεως της Επιτροπής και του Βασιλείου της Δανίας και, με διάταξη της 18 Οκτωβρίου 2012, την αίτηση παρεμβάσεως του Cefic.

68 Στις 22 Μαρτίου και 20 Δεκεμβρίου 2012, η Επιτροπή και το Cefic κατέθεσαν αντιστοίχως υπομνήματα παρεμβάσεως.

69 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 2012, το Βασίλειο της Δανίας ζήτησε την ανάκληση της αιτήσεώς του παρεμβάσεως.

70 Με διάταξη της 22ας Μαΐου 2012, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε το αίτημα ανακλήσεως που υπέβαλε το Βασίλειο της Δανίας και το καταδίκασε στα δικαστικά έξοδά του.

71 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε ως εκ τούτου η υπό κρίση υπόθεση.

72 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) υπέβαλε στους διαδίκους γραπτή ερώτηση στην οποία αυτοί απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

73 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

74 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 30ής Ιανουαρίου 2015.

75 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει τον ECHA στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων των παρεμβαινόντων.

76 Ο ECHA ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

77 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη, κατά το μέρος που αφορά τον προβαλλόμενο από τις προσφεύγουσες λόγο ακυρώσεως κατά τον οποίο το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 δεν εφαρμόζεται επί περιβαλλοντικών πληροφοριών.

78 Το Cefic ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησαν οι προσφεύγουσες·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

79 Οι προσφεύγουσες, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, διευκρίνισαν ότι, όπως εκτίθεται στο κείμενο των περιλαμβανόμενων στο υπόμνημα απαντήσεως αιτημάτων τους, δεν εμμένουν στο αίτημά τους να διαπιστωθεί ότι ο ECHA ενήργησε κατά παράβαση της Συμβάσεως του Ώρχους, του κανονισμού 1367/2006 και του κανονισμού 1049/2001. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες παραιτήθηκαν από τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορούσε την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, της Συμβάσεως του Ώρχους, στοιχείο το οποίο σημειώθηκε στο πρακτικό της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

Σκεπτικό

Α — *Επί του παραδεκτού*

1. *Επί της ενστάσεως απαραδέκτου*

80 Με την ένσταση απαραδέκτου, ο ECHA διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, ως προς μεν την ClientEarth για τον λόγο ότι αυτή δεν συνυπέβαλε την αρχική αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα και δεν ήταν αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως προς δε την ChemSec για τον λόγο ότι το δικόγραφο δεν υπεγράφη εξ ονόματός της από τον δικηγόρο της, με συνέπεια να μην εκπροσωπείται αυτή από δικηγόρο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

81 Πρέπει, κατά πρώτο λόγο, να εξετασθεί η δεύτερη αιτίαση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε ο ECHA κατά της ChemSec.

82 Ο ECHA υποστηρίζει ότι η ChemSec δεν εκπροσωπείται από δικηγόρο, κατά την έννοια του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, ως εκ τούτου, δεν είναι διάδικος στη διαδικασία επί της προσφυγής ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, λόγω του ότι το δικόγραφο δεν υπεγράφη από τον δικηγόρο της εξ ονόματός της. Ο δικηγόρος, καθόσον υπέγραψε το δικόγραφο μόνον εξ ονόματος της ClientEarth και παρεμβάλλοντας πριν την υπογραφή του τη φράση «κατατιθέμενο αντιστοίχως εκ μέρους της ClientEarth από τον Pierre Kirch, δικηγόρο» και κάτω από αυτή τη φράση «για λογαριασμό της ClientEarth», ενήργησε ως εκπρόσωπος μόνον της τελευταίας.

83 Επιπλέον, ο ECHA υποστηρίζει ότι ο κατάλογος αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν προς στήριξη της προσφυγής έχει υπογραφεί από τον δικηγόρο «εξ ονόματος της ClientEarth», χωρίς να γίνεται μνεία της ChemSec.

84 Πρέπει προκαταρκτικώς να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 43, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το πρωτότυπο κάθε διαδικαστικού εγγράφου πρέπει να έχει υπογραφεί από τον εκπρόσωπο ή τον δικηγόρο των διαδίκων.

85 Συναφώς επισημαίνεται, καταρχάς, ότι η προσφυγή ακυρώσεως έχει συνταχθεί από τον δικηγόρο εξ ονόματος τόσο της ClientEarth όσο και της ChemSec, όπως προκύπτει από τη σελίδα 1 του δικογράφου.

86 Επιπλέον, στις σελίδες 2 και 3 του εν λόγω δικογράφου, περιλαμβάνονται στοιχεία σχετικά με τις δύο προσφεύγουσες, μεταξύ άλλων, οι αντίστοιχες διευθύνσεις τους και οι τηλεφωνικοί αριθμοί τους καθώς και η διευκρίνιση ότι ο δικηγόρος εκπροσωπεί αμφότερες τις προσφεύγουσες.

87 Στη συνέχεια, ουδόλως αμφισβητείται από τον ECHA ότι το δικόγραφο περιλαμβάνει το πρωτότυπο της ιδιόχειρης υπογραφής του δικηγόρου.

88 Τέλος, διαπιστώνεται ότι καθεμία από τις προσφεύγουσες παρέσχε κατά τον προσήκοντα τρόπο πληρεξούσιο στον δικηγόρο που υπέγραψε το δικόγραφο.

89 Από τα ανωτέρω έπεται ότι το δικόγραφο είναι σύμφωνο τόσο προς το άρθρο 43, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, κατά το μέρος που περιλαμβάνει την ιδιόχειρη υπογραφή του δικηγόρου των οικείων διαδίκων, όσο και προς το άρθρο 44, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, κατά το μέρος που προσδιορίζει τα ονόματα και την έδρα των προσφευγουσών καθώς και τον διάδικο κατά του οποίου έχει ασκηθεί η προσφυγή.

90 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η τελευταία σελίδα του δικογράφου περιλαμβάνει τη φράση «κατατιθέμενο αντιστοίχως εκ μέρους της ClientEarth από τον Pierre Kirch, δικηγόρο», η οποία ακολουθείται από την υπογραφή του δικηγόρου και, κάτω από αυτή, από τη φράση «για λογαριασμό της ClientEarth», χωρίς να γίνεται μνεία του ονόματος της ChemSec.

91 Αφενός, από καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης δεν προκύπτει ότι οι φράσεις αυτές είναι υποχρεωτικές και ότι ο δικηγόρος οφείλει να προσδιορίζει στην τελευταία σελίδα του δικογράφου, μετά την υπογραφή του, τους οικείους προσφεύγοντες.

92 Αφετέρου, δεν μπορεί ευλόγως να υποστηριχθεί, λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων στις σκέψεις 84 έως 88 ανωτέρω, ότι η μνεία της ClientEarth και μόνο, πριν και μετά την υπογραφή του δικηγόρου, έχει την έννοια ότι αυτός έχει εξουσία να εκπροσωπήσει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου μόνο την προσφεύγουσα.

93 Όσον αφορά την παρατήρηση του ECHA ότι από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 2007, Κοινοβούλιο κατά Eistrup (T-223/06 P, Συλλογή 2007, σ. II-1581), προκύπτει ότι η ύπαρξη ιδιόχειρης υπογραφής θεωρείται ως ουσιώδης διαδικαστικός τύπος ο οποίος πρέπει να τηρείται αυστηρώς και του οποίου η παράβαση συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής, αρκεί η διαπίστωση ότι η προαναφερθείσα απόφαση Κοινοβούλιο κατά Eistrup αφορούσε περίπτωση στην οποία ακριβώς το πρωτότυπο του δικογράφου δεν έφερε την ιδιόχειρη υπογραφή του δικηγόρου, αλλ' απλώς τη σφραγίδα του. Επομένως, το συμπέρασμα που συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι το πρωτότυπο του δικογράφου φέρει βεβαίως την υπογραφή του δικηγόρου.

94 Εξάλλου, δεδομένου ότι το δικόγραφο έχει υπογραφεί από τον δικηγόρο των διαδίκων, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές το επιχείρημα του ECHA ότι το προσαρτημένο στο δικόγραφο πληρεξούσιο δεν αντισταθμίζει την έλλειψη υπογραφής του δικηγόρου των διαδίκων.

95 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη, πρώτον, της περιλαμβανόμενης στην πρώτη σελίδα του δικογράφου μνείας ότι αυτό κατατίθεται εξ ονόματος αμφότερων των προσφευγουσών, δεύτερον, των παρατιθέμενων στις σελίδες 2 και 3 του δικογράφου στοιχείων των προσφευγουσών, τρίτον, της τεθείσας στην τελευταία σελίδα του δικογράφου ιδιόχειρης υπογραφής του δικηγόρου και, τέταρτον, της καταθέσεως δύο πληρεξουσίων καταρτισθέντων αντιστοίχως από καθεμία από τις προσφεύγουσες στο όνομα του ίδιου δικηγόρου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι επιταγές του άρθρου 43, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 έχουν τηρηθεί.

96 Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που αφορά την ChemSec.

97 Όσον αφορά, κατά δεύτερο λόγο, την ενεργητική νομιμοποίηση της ClientEarth, παρατηρείται ότι οι προσφεύγουσες άσκησαν μία και την αυτή προσφυγή. Πάντως, κατά πάγια, πλέον, νομολογία, όταν πρόκειται για μία και την αυτή προσφυγή, εφόσον ένας από τους προσφεύγοντες νομιμοποιείται ενεργητικώς να την ασκήσει, δεν απαιτείται να εξετάζεται η νομιμοποίηση των λοιπών προσφευγόντων, εκτός αν κάτι τέτοιο επιβάλλεται από λόγους αναγόμενους στην οικονομία της διαδικασίας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31· της 9ης Ιουνίου 2011, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-4727, σκέψεις 36 έως 38, και του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 2013, T-79/12, Cisco Systems και Messagenet κατά Επιτροπής, σκέψη 40).

98 Στην προκειμένη περίπτωση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι από τη χωριστή εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής της ClientEarth προέκυπτε ότι αυτή στερείται ενεργητικής νομιμοποιήσεως, το Γενικό Δικαστήριο θα ήταν παρά ταύτα υποχρεωμένο να εξετάσει την προσφυγή στη σύνολό της. Επομένως,

δεν υφίστανται λόγοι αναγόμενοι στην οικονομία της διαδικασίας για να αποστεί το Γενικό Δικαστήριο από την προαναφερθείσα νομολογία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Cisco Systems και Messagenet κατά Επιτροπής, σκέψη 97 ανωτέρω, σκέψη 40).

99 Από τα ανωτέρω έπεται ότι η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

2. *Επί του λόγου απαραδέκτου που αντλείται από το απαράδεκτο του αντικειμένου της προσφυγής*

100 Ο ECHA υποστηρίζει ότι η υπό κρίση υπόθεση αφορά ειδική περίπτωση αιτήσεως παροχής πληροφοριών και όχι αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα ή σε περιβαλλοντικές πληροφορίες. Η επίμαχη αίτηση δεν καταρτίσθηκε εγκύρως κατά την έννοια του κανονισμού 1049/2001, με συνέπεια να είναι απαράδεκτη και, επομένως, δεν έπρεπε να λάβει απάντηση από τον ECHA δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Ως εκ τούτου, δεν δύναται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

101 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον τα μέτρα που επάγονται υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα των τρίτων μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή τους συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (βλ. διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Φεβρουαρίου 2010, T-456/07, Επιτροπή κατά CdT, Συλλογή 2010, σ. II-183, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

102 Επιπλέον, είναι αναγκαία η εξέταση της ουσίας του μέτρου του οποίου ζητείται η ακύρωση, προκειμένου να καθορισθεί αν αυτό μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, η δε μορφή υπό την οποία ελήφθη καταρχήν δεν ασκεί συναφώς επιρροή (βλ. διάταξη Επιτροπή κατά CdT, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

103 Γραπτή εκδήλωση γνώμης ή απλή δήλωση προθέσεως δεν συνιστούν απόφαση ικανή να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον δεν δύναται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα ή δεν αποσκοπεί στην παραγωγή τέτοιων αποτελεσμάτων (βλ. διάταξη Επιτροπή κατά CdT, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία)

104 Επιπλέον, έχει κριθεί ότι, όσον αφορά προσφυγές ακυρώσεως ασκούμενες από ιδιώτες, κάθε έγγραφο αποστελλόμενο σε απάντηση αιτήματος διατυπωθέντος από τον αποδέκτη του δεν συνιστά κατ' ανάγκη απόφαση παρέχουσα στον αποδέκτη το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως (βλ. διάταξη Επιτροπή κατά CdT, σκέψη 101 ανωτέρω, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

105 Εντούτοις, όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, επισημαίνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο αποτελεί ειδική έκφανση της αρχής της ένδικης προστασίας, κάθε άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφα τα οποία ζητούνται από τη διοίκηση μπορεί να αμφισβητηθεί ενώπιον δικαστηρίου. Τούτο ισχύει όποιος κι αν είναι ο λόγος που επικαλείται το οικείο θεσμικό όργανο για να αρνηθεί την ως άνω πρόσβαση (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Οκτωβρίου 2014, C-127/13 P, Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 39).

106 Επομένως, δεν επηρεάζει το δικαίωμα προσφυγής των ενδιαφερομένων το επιχείρημα ότι η πρόσβαση σε έγγραφο πρέπει να απορριφθεί για έναν από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 λόγους ή το επιχείρημα ότι το ζητηθέν έγγραφο δεν υπάρχει. Οποιαδήποτε άλλη λύση θα καθιστούσε αδύνατο τον έλεγχο που οφείλουν να ασκούν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης επί του βασίμου αποφάσεως περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, καθόσον το οικείο θεσμικό όργανο θα αρκούσε να ισχυρισθεί ότι το έγγραφο δεν υπάρχει προκειμένου να διαφύγει οποιονδήποτε δικαστικό έλεγχο. Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η μη ύπαρξη εγγράφου στο οποίο ζητήθηκε πρόσβαση ή το γεγονός ότι τούτο δεν ευρίσκεται στην κατοχή του οικείου θεσμικού οργάνου δεν συνεπάγεται τη μη εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 105 ανωτέρω, σκέψεις 40 και 41).

107 Πρέπει να επισημανθεί ότι η απόρριψη επιβεβαιωτικής αιτήσεως δύναται καταρχήν να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Εξάλλου, το σημείο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως φέρει τον τίτλο «Απόφαση σχετικά με την επιβεβαιωτική αίτησή σας» και ο ECHA, με το σημείο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ενημέρωσε την ChemSec, συμφώνως προς τα οριζόμενα στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, για τη δυνατότητά της να ασκήσει προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

108 Το επιχείρημα του ECHA ότι ο κανονισμός 1049/2001 και, περαιτέρω, η δικαιοδοσία του Γενικού Δικαστηρίου δεν ισχύουν επί απαράδεκτης αιτήσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

109 Βεβαίως, όπως προκύπτει από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 104 ανωτέρω νομολογία, κάθε απάντηση σε γενική αίτηση παροχής πληροφοριών δεν συνιστά κατ' ανάγκην απόφαση δεκτική προσφυγής ακυρώσεως.

110 Εντούτοις, οι προσφεύγουσες ζήτησαν σαφώς προσδιορισμένες πληροφορίες σχετικά με κατάλογο ειδικών ουσιών, τις οποίες, κατ' αυτές, έπρεπε να είχε στην κατοχή του ο ECHA. Στην απάντησή του, ο ECHA δεν περιορίσθηκε απλώς στην παροχή γενικών πληροφοριών, αλλά έλαβε απόφαση με την οποία απέρριπτε την αίτηση παροχής πληροφοριών. Ανεξαρτήτως του αν ο ECHA είχε ή όχι την υποχρέωση να επιτρέψει την πρόσβαση στις εν λόγω πληροφορίες, δυνάμει ιδίως του κανονισμού 1049/2001, γεγονός πάντως είναι ότι πρόκειται περί αρνητικής αποφάσεως που προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και, επομένως, είναι δεκτική προσφυγής.

111 Επομένως, ο ECHA δεν δύναται να υποστηρίζει ότι η απάντησή του στην επιβεβαιωτική αίτηση παροχής πληροφοριών των προσφευγουσών δεν αποτελεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως, οπότε ο λόγος απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Β — *Επί της διατηρήσεως του αντικειμένου της διαφοράς ως προς την αίτηση παροχής πληροφοριών κατά το μέρος που αυτή αφορά τα ονόματα και τα στοιχεία επικοινωνίας των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση, τα οποία γνωστοποιήθηκαν μετά την άσκηση της προσφυγής*

112 Με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, η ChemSec ζήτησε την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικές με τα ονόματα του ή των παρασκευαστών ή εισαγωγέων και τα στοιχεία αναφορικά με 356 χημικές ουσίες (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω).

113 Δεδομένου ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής, ο ECHA έθεσε σε εφαρμογή νέα διοικητική πρακτική για τη διάδοση ορισμένων πληροφοριών που διαλαμβάνονται στο άρθρο 119 του κανονισμού REACH και δημοσίευσε, στον ιστότοπό του, τον Νοέμβριο 2012, μέρος των πληροφοριών που ζητήθηκαν, πρέπει να εξετασθεί σε ποιο βαθμό οι προσφεύγουσες διατηρούν έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που αυτή αφορά το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

114 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεώς της, άλλως η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη. Το αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να διατηρείται, όπως και το έννομο συμφέρον, μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η προσφυγή πρέπει να μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4333, σκέψη 42, και του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 2011, T-233/09, Access Info Europe κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. II-1073, σκέψη 33).

115 Πάντως, αν το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος εκλείψει κατά την πορεία της διαδικασίας, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας δεν μπορεί να του αποφέρει κανένα όφελος (αποφάσεις Wunenburger κατά Επιτροπής, σκέψη 114 ανωτέρω, σκέψη 43, και Access Info Europe κατά Συμβουλίου, σκέψη 114 ανωτέρω, σκέψη 33).

116 Εν προκειμένω, από την απάντηση που παρέσχε ο ECHA στη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτός δημοσίευσε τις επωνυμίες των εταιριών για όλες τις καταχωρισμένες μέχρι το τέλος του Νοεμβρίου 2012 ουσίες, με την εξαίρεση των επωνυμιών για τις οποίες οι εταιρίες είχαν υποβάλει αίτημα εμπιστευτικότητας. Ο ECHA διευκρίνισε ότι η δημοσίευση περιλάμβανε την επωνυμία και τη διεύθυνση της εταιρίας, κατ' αποκλεισμό κάθε δεδομένου προσωπικού χαρακτήρα (όπως οι τηλεφωνικοί αριθμοί ή οι διευθύνσεις ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που μπορούσαν να συσχετισθούν με μέλη του προσωπικού της εταιρίας). Όσον αφορά τις επίμαχες ουσίες, ο ECHA επισήμανε ότι 95 φορείς που προέβησαν σε καταχώριση ζήτησαν να μη γνωστοποιηθεί η ταυτότητά τους, με συνέπεια να μην είναι διαθέσιμες στον ιστότοπο του ECHA όλες οι επωνυμίες και διευθύνσεις εταιριών για 55 από τις ανωτέρω ουσίες, των οποίων οι «κωδικοί CE» περιλαμβάνονται στο παράρτημα Q.2 στην εν λόγω απάντηση του ECHA. Αντιθέτως, για 6 611 εταιρίες που προέβησαν σε καταχώριση των επίμαχων ουσιών, οι πληροφορίες δημοσιεύθηκαν καθ' ολοκληρίαν (με την εξαίρεση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα). Πρέπει να διευκρινισθεί ότι τα δεδομένα σχετικά με τις δημοσιευθείσες πληροφορίες προέρχονται από απόσπασμα της βάσεως δεδομένων του ECHA, της 23ης Απριλίου 2014. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο ECHA εξήγησε ότι ο αριθμός των αιτούντων καταχώριση φορέων, των οποίων η ταυτότητα δημοσιευόταν ή δεν δημοσιευόταν, μεταβαλλόταν διαρκώς, αναλόγως των νέων αιτήσεων καταχωρίσεως. Επομένως, τα διαθέσιμα δεδομένα δεν είναι ενημερωμένα και ανταποκρίνονται μόνο στο περιεχόμενο της δημοσιεύσεως που φέρει ημερομηνία 23 Απριλίου 2014.

117 Όσον αφορά τις επίμαχες πληροφορίες που είναι πλέον προσβάσιμες στο κοινό, ο ECHA υποστηρίζει, με την απάντησή του στη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η προσφυγή έχει καταστεί άνευ αντικειμένου, ενώ η Επιτροπή διατείνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν έννομο συμφέρον στη συνέχιση της διαδικασίας επί της πτυχής αυτής.

118 Οι προσφεύγουσες, στο σημείο 1 της απαντήσεώς τους στη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, επισημαίνουν ότι ο ECHA δεν γνωστοποίησε όλες τις επωνυμίες και ότι, ως εκ τούτου, η αίτησή τους έγινε μόνο εν μέρει δεκτή, με συνέπεια το ζήτημα της ακυρώσεως της απορριπτικής αποφάσεως κατά το μέρος που αυτή αφορά το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών να εξακολουθεί να εκκρεμεί και να πρέπει να εξετασθεί από το Γενικό Δικαστήριο. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν ότι ζητούσαν από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επίσης επί του σημείου 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών κατά το μέρος που αυτό αφορά πληροφορίες οι οποίες, εν τω μεταξύ, κατέστησαν διαθέσιμες μέσω του ιστοτόπου του ECHA.

119 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά τις ζητηθείσες πληροφορίες οι οποίες γνωστοποιήθηκαν μέσω του ιστοτόπου του ECHA, η διαφορά κατέστη άνευ αντικειμένου και οι προσφεύγουσες έπαψαν να έχουν έννομο συμφέρον, με συνέπεια να παρέλκει συναφώς η έκδοση αποφάσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2004, T-84/03, Turco κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-4061, σκέψεις 28 έως 30· της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, T-29/08, LPN κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-6021, σκέψη 57· διατάξεις του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, T-180/10, Nickel Institute κατά Επιτροπής, σκέψη 20· της 14ης Ιανουαρίου 2014, T-303/13, Miettinen κατά Συμβουλίου, σκέψεις 17 έως 19, και της 7ης Μαΐου 2014, T-511/10, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, σκέψη 20).

120 Επομένως, υπ' αυτό το πρίσμα, η αίτηση των προσφευγουσών μπορεί να θεωρηθεί ως ικανοποιηθείσα κατά το μέρος που αφορά τις ανωτέρω πληροφορίες. Ως εκ τούτου, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που με την απόφαση αυτή δεν επετράπη η πρόσβαση στις εν λόγω πληροφορίες, δεν θα παρείχε κανένα όφελος στις προσφεύγουσες.

121 Επομένως, παρέλκει επίσης η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος, κατά το μέρος που αυτό αφορά τις επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας που γνωστοποιήθηκαν μέσω του ιστοτόπου του ECHA. Εντούτοις, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 116 ανωτέρω, δεν είναι δυνατό να καθορισθεί επακριβώς σε ποιο βαθμό οι πληροφορίες αυτές είναι διαθέσιμες επί του παρόντος στο διαδίκτυο. Δεδομένου ότι ο ECHA παρέσχε απλώς πληροφορίες ως προς το περιεχόμενο της δημοσιεύσεως που φέρει ημερομηνία 23 Απριλίου 2014, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως μόνον ως προς τα δεδομένα που ήταν δημοσιευμένα κατά την ημερομηνία εκείνη.

122 Ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να εξετασθεί μόνο κατά το μέρος που βάλλει κατά της απορρίψεως του σημείου 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, καθόσον αφορά δεδομένα που δεν ήταν δημοσιευμένα κατά την 23η Απριλίου 2014, καθώς και κατά της απορρίψεως των σημείων 2 και 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

Γ — *Επί της ουσίας*

123 Προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν πέντε λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, σχετικά με την απόφαση παρατάσεως της προθεσμίας απαντήσεως στην επιβεβαιωτική αίτηση, αφορά την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

124 Όσον αφορά τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να εξετασθούν οι ως άνω λόγοι ακυρώσεως, παρατηρείται ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά αδιακρίτως όλα τα σημεία της αιτήσεως παροχής πληροφοριών και, επομένως, μπορεί να εξετασθεί σε σχέση με όλα αυτά τα σημεία, ενώ οι λοιποί τέσσερις λόγοι ακυρώσεως πρέπει να εξετασθούν χωριστά σε σχέση με καθένα από τα τρία σημεία της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

125 Ως προς το σημείο 1 της αιτήσεως αυτής, κατά το μέρος που αφορά δεδομένα που δεν είχαν ακόμη δημοσιευθεί κατά την 23η Απριλίου 2014, θα πρέπει να γίνει από κοινού εξέταση του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι στηρίζονται, αντιστοίχως, ο μεν τέταρτος, σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, ο δε πέμπτος σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

126 Ως προς το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, θα πρέπει να γίνει από κοινού εξέταση, αφενός, του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο κατά το οποίο στηρίζονται, αντιστοίχως, ο μεν τέταρτος, σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ο δε πέμπτος, σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και, αφετέρου, του τρίτου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο κατά το οποίο στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, δεδομένης της αλληλεπικαλύψεως των λόγων αυτών. Επιπλέον, θα πρέπει να εξετασθεί σε σχέση με το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001.

127 Τέλος, ως προς το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, θα πρέπει να εξετασθεί, αφενός, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, στο μέτρο κατά το οποίο στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, σε σχέση με τα σημεία 1 έως 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών*

128 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, διότι η απόφαση του ECHA να παρατείνει την προθεσμία απαντήσεως στην επιβεβαιωτική αίτηση δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

129 Προκαταρκτικώς επισημαίνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, το οικείο θεσμικό όργανο διαθέτει προθεσμία δεκαπέντε εργάσιμων ημερών για να απαντήσει στην επιβεβαιωτική αίτηση. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού ορίζει ότι, «[κ]ατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντα και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες». Τέλος, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, «[η] απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ».

130 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, η εκπνοή των προθεσμιών που προβλέπει το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 δεν στερεί από το θεσμικό όργανο την εξουσία να εκδώσει ρητή απόφαση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 2010, T-355/04 και T-446/04, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1, σκέψη 56, και της 10ης Δεκεμβρίου 2010, T-494/08 έως T-500/08 και T-509/08, Ryanair κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-5723, σκέψη 50).

131 Στον τομέα της προσβάσεως στα έγγραφα, ο νομοθέτης προέβλεψε τις συνέπειες της υπερβάσεως της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001, ορίζοντας, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, ότι η μη τήρησή της από το θεσμικό όργανο θεμελιώνει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής (απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 58).

132 Εντούτοις, η υπέρβαση της προθεσμίας απαντήσεως στην επιβεβαιωτική αίτηση δεν καθιστά την απόφαση επί της επιβεβαιωτικής αιτήσεως παράνομη κατά τρόπο ώστε να δικαιολογείται η ακύρωσή της (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 2012, T-17/10, Steinberg κατά Επιτροπής, σκέψη 102).

133 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι ο ECHA, στο από 8 Φεβρουαρίου 2011 έγγραφο σχετικά με την παράταση, υποστήριξε, μετά την υπόμνηση του περιεχομένου της αιτήσεως, ότι η παράταση της προθεσμίας δικαιολογούνταν από το γεγονός ότι η αίτηση αφορούσε μεγάλο αριθμό εγγράφων που κατατέθηκαν στο πλαίσιο της καταχωρίσεως δυνάμει του κανονισμού REACH για τις απαριθμούμενες στην αίτηση ουσίες και ότι η επεξεργασία της συνεπαγόταν σημαντικό φόρτο εργασίας για τον ECHA.

134 Οι προσφεύγουσες προφανώς φρονούν ότι η προβαλλόμενη παρανομία της αποφάσεως περί παρατάσεως μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

135 Πάντως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απόφαση περί παρατάσεως ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, η παρατυπία αυτή δεν μπορεί να έχει επίπτωση στη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

136 Όπως προκύπτει από τη νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 132 ανωτέρω, απλώς και μόνον η υπέρβαση της προθεσμίας απαντήσεως στην επιβεβαιωτική αίτηση δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το ίδιο ισχύει όταν αμφισβητείται η νομιμότητα ή το κύρος αποφάσεως περί παρατάσεως. Πράγματι, ακόμη και τυχόν ακυρότητα της αποφάσεως περί παρατάσεως θα καθιστούσε, εν τέλει, δυνατή μόνο τη διαπίστωση ότι η προθεσμία απαντήσεως στην επιβεβαιωτική αίτηση δεν παρατάθηκε και, κατά συνέπεια, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε εκπροθέσμως, στοιχείο το οποίο δεν επηρεάζει πάντως τη νομιμότητά της.

137 Εξάλλου, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι ο ECHA θα κατέληγε σε διαφορετικό συμπέρασμα σε σχέση με εκείνο στο οποίο κατέληξε με την προσβαλλόμενη απόφαση, αν δεν είχε λάβει την απόφαση περί παρατάσεως.

138 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής.

139 Κατά τα λοιπά, πρώτον, στο μέτρο κατά το οποίο οι προσφεύγουσες προφανώς διατείνονται ότι η αιτιολογία της αποφάσεως περί παρατάσεως (βλ. σκέψη 133 ανωτέρω) δεν τους παρείχε τη δυνατότητα να κρίνουν αν η απόφαση αυτή βαρύνεται με πλάνη, αρκεί η διαπίστωση ότι η εν λόγω αιτιολογία είναι αρκούντως εμπεριστατωμένη ώστε να τους παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθούν τους λόγους για τους οποίους ο ECHA αποφάσισε να παρατείνει την προθεσμία και, ως εκ τούτου, να σχηματίσουν άποψη σχετικά με τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως.

140 Δεύτερον, όσον αφορά το βάσιμο της αιτιολογίας της αποφάσεως περί παρατάσεως, υπενθυμίζεται ότι στον ECHA υποβλήθηκε αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα αναφορικά με τρεις διαφορετικές κατηγορίες πληροφοριών ως προς 356 διαφορετικές ουσίες. Επομένως, η αίτηση αφορούσε ένα πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων και μπορούσε όντως να συνεπάγεται έναν όλως εξαιρετικό φόρτο εργασίας, με συνέπεια να πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση παρατάσεως κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

141 Μολονότι οι προσφεύγουσες δέχονται ότι οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση παρατάσεως «συνέτρεχαν θεωρητικώς», εντούτοις υποστηρίζουν ότι η παράταση δεν ήταν δικαιολογημένη, διότι ο ECHA δεν διαβουλεύθηκε με τρίτους ούτε προέβη σε κατά περίπτωση αξιολόγηση των ζητηθέντων εγγράφων.

142 Κατ' ουσίαν, οι προσφεύγουσες προφανώς προσάπτουν στον ECHA ότι δεν χρησιμοποίησε την παράταση της προθεσμίας προκειμένου να προβεί σε ορθή εξέταση της επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι η πλάνη στην οποία φέρεται να υπέπεσε ο ECHA κατά την εξέταση της επιβεβαιωτικής αιτήσεως δεν δύναται να θέσει εν αμφιβόλω την ορθή εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Πράγματι, η εν λόγω προβαλλόμενη πλάνη θα μπορούσε να επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως, όχι όμως τη νομιμότητα της αποφάσεως περί παρατάσεως της προθεσμίας.

143 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. *Επί του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο μεν τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, ο δε πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε σχέση με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών*

144 Στο μέτρο κατά το οποίο το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών αφορά τα μη δημοσιευμένα κατά την 23η Απριλίου 2014 ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση, θα πρέπει να εξετασθούν από κοινού ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, με τους οποίους, ερμηνευόμενους συνδυαστικώς, προβάλλεται ότι ο ECHA κακώς στηρίχθηκε στους λόγους απορρίψεως που προβλέπει, αφενός, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, το άρθρο 4, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού.

145 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, υπό την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που καθορίζονται από κανονισμούς εκδιδόμενους κατά τη συνήθη νομοθετική διαδικασία. Σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι, κατά την αιτιολογική σκέψη 4 και το άρθρο 1 αυτού, να παρασχεθεί στο κοινό το δικαίωμα της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Όπως επίσης προκύπτει από τον εν λόγω κανονισμό, ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 11 και από το άρθρο 4 αυτού, το οποίο προβλέπει συναφώς ένα καθεστώς εξαιρέσεων, το προαναφερθέν δικαίωμα υπόκειται παρά ταύτα σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 2013, C-514/11 P και C-605/11 P, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

146 Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι εξαιρέσεις από την πρόσβαση στα έγγραφα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται αυστηρά, ώστε να μη διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που συνίσταται στην παροχή στο κοινό της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα που κατέχουν τα θεσμικά όργανα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 2007, C-64/05 P, Σουηδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-11389, σκέψη 66, και του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 2006, T-391/03 και T-70/04, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-2023, σκέψη 84).

α) Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

147 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν απέδειξε την ύπαρξη αρκούντως συγκεκριμένης προσβολής συμφέροντος προστατευόμενου από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, αμφισβητούν ότι η γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν μπορεί να εκληφθεί ως προσβολή της προστασίας των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων προσώπων, υπό την έννοια του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH. Οι προσφεύγουσες παρατηρούν, μεταξύ άλλων, ότι η δημοσίευση στον ιστότοπο του ECHA των επωνυμιών των φορέων που έχουν προβεί σε καταχώριση έρχεται σε αντίθεση με το επιχείρημα του ECHA σχετικά με το σημείο αυτό.

148 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, εκτός εάν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH διευκρινίζει, συναφώς, ότι, καταρχήν, η γνωστοποίηση των πληροφοριών αναφορικά με τις σχέσεις μεταξύ παρασκευαστή ή εισαγωγέα και των διανομέων ή μεταγενέστερων χρηστών τους θεωρείται ότι θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου.

149 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο ECHA αρνήθηκε την πρόσβαση στις ζητηθείσες πληροφορίες εκτιμώντας, μεταξύ άλλων, ότι η γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικών με τον παρασκευαστή ή τον εισαγωγέα των καταχωρισμένων ουσιών ενείχε ιδιαιτέρως σοβαρό κίνδυνο να αποκαλυφθούν τέτοιες πληροφορίες και, ως εκ τούτου ήταν, κατά το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, ικανή να θίξει την προστασία εμπορικών συμφερόντων (βλ. σκέψη 48 ανωτέρω).

150 Στα δικόγραφά του, ο ECHA εμμένει στην άποψη ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH. Υποστηρίζει επίσης ότι το άρθρο 119 του κανονισμού REACH καθιερώνει ειδικό και εξαντλητικό καθεστώς για τη γνωστοποίηση και την εμπιστευτικότητα.

151 Πάντως, οι επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας αποτελούν πληροφορίες που εμπίπτουν στο άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH. Εξάλλου, από τον Νοέμβριο 2012, ο ECHA δημοσιεύει, βάσει της διατάξεως αυτής, στον ιστότοπό του, τις επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας για όλες τις καταχωρισμένες ουσίες, εκτός αν έχει υποβληθεί αίτημα εμπιστευτικότητας. Επομένως, ο ECHA δεν μπορούσε να στηρίξει την άρνηση προσβάσεως στις ζητηθείσες πληροφορίες επί του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH.

152 Πράγματι, έστω και αν υποτεθεί, αφενός, ότι το καθεστώς αναρτήσεως στο διαδίκτυο, που προβλέπει το άρθρο 119 του κανονισμού REACH, ρυθμίζει όλες τις περιπτώσεις, το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, δεν θα εφαρμοζόταν επί των πληροφοριών που διαλαμβάνονται στο άρθρο 119 του εν λόγω κανονισμού και, κατά συνέπεια, δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει την άρνηση προσβάσεως στις πληροφορίες σχετικά με τις επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση.

153 Αφετέρου, έστω και αν υποτεθεί ότι το καθεστώς που προβλέπεται με το άρθρο 119 του κανονισμού REACH καταρχήν δεν αποκλείει πλήρως το καθεστώς προσβάσεως στα έγγραφα που προβλέπει το άρθρο 118 του κανονισμού REACH και ο κανονισμός 1049/2001, εντούτοις το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH ορίζει ότι οι ζητούμενες εν προκειμένω πληροφορίες πρέπει να γνωστοποιούνται μέσω του διαδικτύου, εκτός αν ο ECHA έχει δεχθεί αίτημα εμπιστευτικότητας. Κατά συνέπεια, ελλείψει τέτοιου αιτήματος, ο ECHA δεν μπορεί να αιτιολογήσει την άρνηση οποιασδήποτε γνωστοποιήσεως των ζητούμενων πληροφοριών με βάση το νόμιμο τεκμήριο που προβλέπει το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, εκτιμώντας ότι η γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου. Πράγματι, το νόμιμο τεκμήριο που καθιερώνει το άρθρο 118 του κανονισμού REACH δεν είναι ικανό να δικαιολογήσει τον καταρχήν αποκλεισμό της γνωστοποιήσεως ορισμένης πληροφορίας, την οποία πάντως επιτάσσει μια ειδικότερη διάταξη, και συγκεκριμένα το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH.

154 Επομένως, οι προϋποθέσεις στις οποίες στηρίζεται ο λόγος αρνήσεως που προβλέπεται με το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού REACH, δεν συντρέχουν εν προκειμένω, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί αν και σε ποιο βαθμό η γνωστοποίηση των επωνυμιών των φορέων που έχουν προβεί σε καταχώριση είναι όντως ικανή να αποκαλύψει τις σχέσεις μεταξύ παρασκευαστή ή εισαγωγέα και των διανομέων ή μεταγενέστερων χρηστών του.

β) Επί του δεύτερου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001

155 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι κακώς ο ECHA στηρίχθηκε στην προβλεπόμενη με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα για να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των επωνυμιών των παρασκευαστών ή εισαγωγέων.

156 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, θα πρέπει να αποδεικνύεται ότι η επίμαχη πρόσβαση ήταν ικανή να θίξει κατά τρόπο συγκεκριμένο και ουσιαστικό το συμφέρον που προστατεύεται από την αντίστοιχη εξαίρεση και ότι ο κίνδυνος προσβολής του συμφέροντος αυτού ήταν ευλόγως πιθανός και όχι καθαρά υποθετικός (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 2008, T-144/05, Muñiz κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

157 Επιπροσθέτως, για να εμπίπτει στην εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, η διαδικασία λήψεως αποφάσεων πρέπει να θίγεται σοβαρά. Τούτο συμβαίνει, μεταξύ άλλων, όταν η γνωστοποίηση των σχετικών εγγράφων έχει σημαντικό αντίκτυπο στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων. Η εκτίμηση όμως της σοβαρότητας εξαρτάται από το σύνολο των περιστάσεων της υποθέσεως, μεταξύ άλλων από τα αρνητικά αποτελέσματα στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, τα οποία επικαλείται το θεσμικό όργανο όσον αφορά τη γνωστοποίηση των σχετικών εγγράφων (απόφαση Muñiz κατά Επιτροπής, σκέψη 156 ανωτέρω, σκέψη 75).

158 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, ο ECHA συνήγαγε ότι, εν προκειμένω, συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, ο ECHA παρατήρησε ότι είχε αρχίσει να επανεξετάζει τους διαδικαστικούς μηχανισμούς για τη διάδοση στο κοινό των πληροφοριών σχετικά με τις ουσίες, δυνάμει του άρθρου 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, και ότι η επανεξέταση είχε ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τη διάδοση των πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα του παρασκευαστή, του εισαγωγέα ή του διανομέα. Ο ECHA διευκρίνισε ότι, αν αποφάσιζε να δημοσιεύσει μελλοντικώς την ταυτότητα των ως άνω προσώπων για ορισμένες κατηγορίες ουσιών, θα έπρεπε να προσαρμόσει αναλόγως τις διαδικασίες του και το σύστημα πληροφορικής του και, μεταξύ άλλων, να προβλέψει, όσον αφορά τις υφιστάμενες καταχωρίσεις, τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να υποβάλουν αίτημα εμπιστευτικότητας σχετικά με την ταυτότητά τους. Προσέθεσε ότι αν επιτρεπόταν η πρόσβαση σε πληροφορίες που έχουν ζητηθεί βάσει του κανονισμού 1049/2001, δεν θα συσσωρευόταν μόνο υπερβολικά μεγάλος φόρτος εργασίας, αλλά επίσης θα καθίστατο δυνατή η παράκαμψη των σχετικών ειδικών διαδικασιών που προβλέπει ο κανονισμός REACH (βλ. σκέψεις 49 έως 51 ανωτέρω).

159 Αφενός, αληθεύει ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο ECHA μελετούσε την τροποποίηση της διοικητικής πρακτικής του για τη διάδοση των πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα των φορέων που προβαίνουν σε καταχώριση, ώστε να προσαρμόσει την πρακτική αυτή στις απαιτήσεις του άρθρου 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH και ότι, ως εκ τούτου, οι πληροφορίες αυτές αποτελούσαν αντικείμενο διαδικασίας λήψεως αποφάσεως εντός του ECHA.

160 Αφετέρου, όσον αφορά το ζήτημα αν η γνωστοποίηση θα μπορούσε να θίξει σοβαρά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, επισημαίνεται ότι οι επωνυμίες των φορέων που προβαίνουν σε καταχώριση δεν αποτελούν πληροφορίες σχετικά με την εν λόγω διαδικασία αυτή καθεαυτή, αλλ' αντιθέτως συνιστούν πληροφορίες τις οποίες αφορά η απόφαση που προκύπτει από την ως άνω διαδικασία. Επομένως, η πρόσβαση στις ζητηθείσες πληροφορίες δεν ήταν ικανή να εμποδίσει τον ECHA να αποφασίσει ποια μέτρα θα λάβει για την τήρηση των υποχρεώσεων γνωστοποιήσεως των πληροφοριών μέσω διαδικτύου, οι οποίες απορρέουν από το άρθρο 119, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH.

161 Επιπλέον, στο μέτρο κατά το οποίο ο ECHA υποστήριξε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η παροχή προσβάσεως στις πληροφορίες που ζητήθηκαν βάσει του κανονισμού 1049/2001 θα συνεπαγόταν για αυτόν υπερβολικά μεγάλο όγκο εργασίας χωρίς χρήση τεχνικών μέσων, αρκεί η

διαπίστωση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 αποσκοπεί μόνο στην προστασία των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων και όχι στην αποτροπή σωρεύσεως υπερβολικά μεγάλου όγκου εργασίας εντός των εμπλεκόμενων θεσμικών οργάνων.

162 Η ίδια διαπίστωση ισχύει και για το επιχείρημα του ECHA ότι η πρόσβαση στις πληροφορίες που ζητήθηκαν βάσει του κανονισμού 1049/2001 θα καθιστούσε δυνατή την παράκαμψη των διαδικασιών που προβλέπει ο κανονισμός REACH. Πράγματι, ο προβαλλόμενος κίνδυνος παρακάμψεως των διαδικασιών αυτών δεν αφορά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, αλλ' αντιθέτως τις συνέπειες ενδεχόμενης γνωστοποιήσεως των πληροφοριών που έχουν ζητηθεί. Πάντως, ο λόγος αρνήσεως τον οποίο προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 αφορά μόνο τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων.

163 Από τα ανωτέρω έπεται ότι ο ECHA δεν απέδειξε ότι η γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν θα έθιγε σοβαρά την επίμαχη διαδικασία λήψεως αποφάσεων. Επομένως, το δεύτερο σκέλος, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, και, ως εκ τούτου, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορούν το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, είναι βάσιμοι, εφόσον βεβαίως εξακολουθεί να επιβάλλεται η έκδοση αποφάσεως.

164 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι λόγοι που εκτέθηκαν στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν αρκούν για την αιτιολόγηση της αρνήσεως παροχής των πληροφοριών που ζητήθηκαν με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, με συνέπεια να πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το σημείο αυτό, κατά το μέρος που αφορά πληροφορίες που δεν είχαν ακόμη γνωστοποιηθεί κατά την 23η Απριλίου 2014, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν συναφώς ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

3. *Επί του δεύτερου, του τρίτου, του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο δεύτερος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001, ο τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και, ο πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, κατά το μέρος που αφορούν το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών*

α) Επί του τρίτου, τέταρτου και πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και, ο πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001

165 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν μπορούσε κατά νόμο να απορρίψει το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, και ότι ο ECHA δεν τήρησε την αρχή κατά την οποία οποιαδήποτε εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

166 Συναφώς, θα πρέπει να εξετασθεί, αφενός, αν ο ECHA μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας των επίμαχων ουσιών θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων προσώπων και, αφετέρου, αν ένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών.

Επί της προσβολής της προστασίας των εμπορικών συμφερόντων

167 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν τήρησε το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον στηρίχθηκε στο τεκμήριο του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH για να αρνηθεί την πρόσβαση στις πληροφορίες τις οποίες αφορούσε το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, δεδομένου ότι το εν λόγω τεκμήριο δεν αποδεικνύει από ποια άποψη θίγεται το εμπορικό συμφέρον των φυσικών ή νομικών προσώπων που προέβησαν στην καταχώριση καθεμίας από τις επίμαχες 356 ουσίες.

168 Πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το καθεστώς των εξαιρέσεων που προβλέπεται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, και ιδίως στην παράγραφο 2 αυτού, βασίζεται σε στάθμιση των συμφερόντων που αντιτίθενται σε συγκεκριμένη περίπτωση, και συγκεκριμένα, αφενός, των συμφερόντων που θα ευνοούνταν από τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων και, αφετέρου, των συμφερόντων που θα απειλούνταν από τη γνωστοποίηση αυτή. Η απόφαση επί αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα εξαρτάται από το ζήτημα ποιο συμφέρον πρέπει να κατισχύσει σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 42).

169 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, μολονότι, για να μπορεί να μην επιτραπεί η πρόσβαση σε έγγραφο, δεν αρκεί καταρχήν το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα ή συμφέρον που μνημονεύεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, αλλά το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει επίσης να εξηγήσει πώς η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει κατά τρόπο συγκεκριμένο και ουσιαστικό το συμφέρον που προστατεύεται από μία εκ των εξαιρέσεων του ως άνω άρθρου, εντούτοις το θεσμικό όργανο επιτρέπεται να στηρίζεται, συναφώς, σε γενικά τεκμήρια που ισχύουν για ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, με τη διευκρίνιση ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα εκτιμήσεις μπορούν να ισχύουν για αιτήσεις γνωστοποιήσεως σχετικές με έγγραφα της ίδιας φύσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2012, C-477/10 P, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, σκέψη 57· της 28ης Ιουνίου 2012, C-404/10 P, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 116· της 17ης Οκτωβρίου 2013, C-280/11 P, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, σκέψη 72, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, C-365/12 P, Επιτροπή κατά Enbw Energie Baden-Württemberg, σκέψεις 64 και 65).

170 Εντούτοις, σε μια τέτοια περίπτωση απόκειται στο οικείο θεσμικό όργανο να διευκρινίσει επί ποίων εκτιμήσεων γενικής φύσεως στηρίζει το τεκμήριο ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών θίγει κάποιο από τα προστατευόμενα με τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφέροντα, τούτο δε χωρίς να υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη εκτίμηση του περιεχομένου καθενός από τα έγγραφα αυτά (απόφαση Συμβούλιο κατά Access Info Europe, σκέψη 169 ανωτέρω, σκέψη 73).

171 Ειδικότερα, η απαίτηση να εξακριβώνεται αν το επίμαχο γενικό τεκμήριο εφαρμόζεται πράγματι δεν δύναται να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να εξετάζει σε εξατομικευμένη βάση όλα τα έγγραφα που ζητούνται στη συγκεκριμένη περίπτωση. Μια τέτοια απαίτηση θα καθιστούσε το εν λόγω γενικό τεκμήριο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, η οποία συνίσταται ακριβώς στη δυνατότητα του θεσμικού οργάνου να δίδει σε αίτηση προσβάσεως που αφορά ένα σύνολο εγγράφων αντιστοίχως συνολική απάντηση (απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 68).

172 Εντούτοις, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ένα γενικό τεκμήριο δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι συγκεκριμένο έγγραφο, του οποίου ζητείται η γνωστοποίηση, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του τεκμηρίου αυτού ή ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (βλ. απόφαση Επιτροπή κατά Enbw, σκέψη 169 ανωτέρω, σκέψη 100 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

173 Τρίτον, δυνάμει του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, η γνωστοποίηση «της ακριβούς ποσότητας σε τόνους ουσίας ή μείγματος που παράγεται ή διατίθεται στην αγορά» θεωρείται καταρχήν ότι θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου.

174 Εν προκειμένω, όσον αφορά το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, ο ECHA, στο σημείο 1, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH καθιερώνει γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η πληροφορία σχετικά με την ακριβή ποσότητα θίγει καταρχήν την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου. Εκτίμησε ότι κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν είχε προσκομισθεί προκειμένου να ανατρέψει το ανωτέρω νόμιμο τεκμήριο και ότι τυχόν γνωστοποίηση θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των φορέων που είχαν προβεί σε καταχώριση. Η εν λόγω πληροφορία θα αποκάλυπτε το μερίδιο αγοράς που κατέχουν οι εταιρίες σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους. Επιπροσθέτως, υποστήριξε ότι η δημοσίευση της πληροφορίας αυτής θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω).

175 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες, με το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών το οποίο αφορά την ακριβή ποσότητα των ουσιών που έχουν παραχθεί ή διατεθεί στην αγορά, ζητούν από τον ECHA πληροφορία της οποίας η γνωστοποίηση καταρχήν θεωρείται, σύμφωνα ακριβώς με το τεκμήριο που καθιερώνει το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, ότι θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου, με συνέπεια το τεκμήριο αυτό να εφαρμόζεται εν προκειμένω.

176 Στο μέτρο κατά το οποίο οι προσφεύγουσες αρκούνται στην επισήμανση ότι ο ECHA, καθόσον στηρίχθηκε στο άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, δεν απέδειξε από ποια άποψη η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των προσώπων που προέβησαν στην καταχώριση καθεμίας από τις επίμαχες 356 ουσίες, οι παρατηρήσεις αυτές δεν είναι ικανές να ανατρέψουν το προβλεπόμενο με το εν λόγω άρθρο τεκμήριο. Πράγματι, όταν εφαρμόζεται το νόμιμο τεκμήριο του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, η εμπλεκόμενη αρχή μπορεί να δέχεται ότι τυχόν γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων του ενδιαφερόμενου προσώπου, χωρίς να υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη εκτίμηση του περιεχομένου καθενός από τα έγγραφα των οποίων έχει ζητηθεί η γνωστοποίηση. Λόγω του ως άνω νόμιμου τεκμηρίου και ελλείψει ακριβών στοιχείων που θα μπορούσαν να το ανατρέψουν, ο ECHA δεν είχε την υποχρέωση να αποδείξει από ποια άποψη η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των ενδιαφερόμενων προσώπων.

177 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το γεγονός ότι η εξέταση που απαιτείται για την επεξεργασία της αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα πρέπει, καταρχήν, να έχει συγκεκριμένο και εξατομικευμένο χαρακτήρα. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 169 ανωτέρω, η αρχή αυτή υπόκειται σε εξαιρέσεις, μεταξύ άλλων, όταν υφίσταται γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση του επίμαχου εγγράφου θα έθιγε κάποιο από τα συμφέροντα που προστατεύονται από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001. Το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν, όπως εν προκειμένω, ένα τέτοιο τεκμήριο προβλέπεται ρητώς με νομοθετική διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH.

178 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι, δυνάμει του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ο ECHA μπορούσε κατά νόμο να δεχθεί ότι η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας των καταχωρισμένων ουσιών θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των ενδιαφερόμενων προσώπων. Στη συνέχεια, μένει να διευκρινισθεί αν η ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος θα μπορούσε παρά ταύτα να δικαιολογήσει την εν λόγω γνωστοποίηση.

Επί της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση

179 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν μπορεί να αρνηθεί την πρόσβαση σε πληροφορίες προκειμένου να προστατεύσει συμφέρον καλυπτόμενο από μία εκ των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 χωρίς, αφενός, να ελέγξει αν υφίσταται ή όχι υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του εν λόγω εγγράφου και, αφετέρου, χωρίς να προβεί σε στάθμιση των διαφόρων υφιστάμενων συμφερόντων, πράγμα το οποίο δεν έπραξε ο ECHA με την προσβαλλόμενη απόφαση.

180 Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αίτηση παροχής πληροφοριών αφορά περιβαλλοντικές πληροφορίες και εκπομπές στο περιβάλλον και ότι, για αυτόν τον λόγο, η γνωστοποίηση των ζητηθέντων δεδομένων ανταποκρίνεται σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006. Επιπροσθέτως, προσάπτουν στον ECHA ότι παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 τα οποία, κατά την άποψη των προσφευγουσών, επιτάσσουν τη συσταλτική ερμηνεία οποιασδήποτε εξαιρέσεως από το δικαίωμα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες.

181 Εν προκειμένω, ο ECHA, στην προσβαλλόμενη απόφαση, υποστήριξε ότι δεν εντόπισε κανένα υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που θα καθιστούσε δυνατή τη δικαιολόγηση της γνωστοποιήσεως των πληροφοριών που ζητήθηκαν. Διευκρίνισε ότι έλαβε όντως υπόψη ότι η αίτηση στηριζόταν στη «βούληση προαγωγής των ρυθμιστικών πρωτοβουλιών όσον αφορά τις χημικές ουσίες που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως εξαιρετικώς ανησυχητικές ουσίες». Προσέθεσε ότι, «[ε]ντούτοις, ο νομοθέτης, με τον κανονισμό REACH, προέβλεψε μηχανισμούς που καθιστούν δυνατό τον εντοπισμό και τη διαχείριση του κινδύνου που συνεπάγοντα[ν] τέτοιες ουσίες, ιδίως μέσω της διαδικασίας αδειοδοτήσεως στο πλαίσιο της οποίας προβλ[επόταν] η ευρύτατη συμμετοχή του κοινού» (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω).

182 Προκειμένου να εξετασθεί η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών, θα πρέπει, πρώτον, να ελεγχθεί, εκλαμβάνοντας ως δεδομένο ότι οι επίμαχες πληροφορίες συνιστούν περιβαλλοντικές πληροφορίες, αν ο χαρακτηρισμός αυτός θα αρκούσε για να συναχθεί η ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών. Δεύτερον, θα πρέπει να εξετασθεί αν οι ζητηθείσες πληροφορίες έχουν σχέση με εκπομπές στο περιβάλλον, με συνέπεια, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, η γνωστοποίησή τους να θεωρείται ότι ανταποκρίνεται σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον. Τέλος, τρίτον, θα πρέπει να εξετασθεί αν οι προσφεύγουσες μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι, εν προκειμένω, ο ECHA παρέλειψε να προβεί σε στάθμιση των διαφόρων υφιστάμενων συμφερόντων.

– Επί της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος στην περίπτωση υποβολής αιτήσεων παροχής περιβαλλοντικών πληροφοριών

183 Κατά πρώτο λόγο, θα πρέπει να εξετασθεί αν από το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 προκύπτει ότι η γνωστοποίηση περιβαλλοντικών πληροφοριών ανταποκρίνεται πάντοτε σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

184 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, της Συμβάσεως του Ώρχους, οι λόγοι για τους οποίους είναι δυνατή η απόρριψη αιτήσεως παροχής περιβαλλοντικών πληροφοριών πρέπει να «ερμηνεύονται υπό στενή έννοια, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από την κοινολόγηση και λαμβανομένου υπόψη κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον».

185 Ο ανωτέρω κανόνας επιβεβαιώνεται από την αιτιολογική σκέψη 15 του κανονισμού 1367/2006 κατά την οποία «[ο]ι λόγοι άρνησης σχετικά με την πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες θα πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβάνοντας υπόψη το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται με τη δημοσιοποίηση καθώς και το κατά πόσον οι αιτούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον».

186 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 ορίζει ότι, «όσον αφορά τις λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του [κανονισμού 1049/2001], οι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση και το κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον». Πάντως, από το γράμμα και την όλη οικονομία του άρθρου 6, παράγραφος 1, προκύπτει ότι στις «λοιπές εξαιρέσεις» κατά την έννοια της δεύτερης περιόδου της παραγράφου αυτής δεν περιλαμβάνεται η προστασία των εμπορικών συμφερόντων, σε αντίθεση με όσα δέχθηκε ο ECHA για να απορρίψει το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών (βλ. σκέψεις 37 και 53 ανωτέρω).

187 Συγκεκριμένα, η πρώτη περίοδος του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 καθιερώνει κανόνα αναφορικά με τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Η δεύτερη περίοδος της εν λόγω παραγράφου 1 δεν κάνει απλώς λόγο για τις «λοιπές εξαιρέσεις» αλλά για τις «λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κανονισμού [1049/2001]». Συνεπώς, η εν λόγω διάταξη εννοεί τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, και παράγραφοι 3 και 5 (απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 83). Δεδομένου ότι η προστασία των εμπορικών συμφερόντων εμπίπτει στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, στο οποίο αναφέρεται η πρώτη περίοδος του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, η προστασία αυτή δεν περιλαμβάνεται στην έννοια των «λοιπών εξαιρέσεων» κατά τη δεύτερη περίοδο του άρθρου 6, παράγραφος 1.

188 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση, καταρχάς, ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν βασίμως να στηριχθούν στο άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006. Πράγματι, η δεύτερη περίοδος της παραγράφου αυτής αφορά μόνον την υποχρέωση συσταλτικής ερμηνείας των εξαιρέσεων, πλην εκείνων που ορίζονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006, δηλαδή πλην των εξαιρέσεων που προβλέπονται με το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (βλ. παρατιθέμενη στη σκέψη 187 ανωτέρω νομολογία).

189 Αφετέρου, το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 αναφέρεται απλώς σε «δημόσιο συμφέρον» στη γνωστοποίηση και όχι σε «υπέρτερο» δημόσιο συμφέρον κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση LPN κατά Επιτροπής, σκέψη 119 ανωτέρω, σκέψη 136). Επομένως, από το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 δεν προκύπτει ότι η γνωστοποίηση περιβαλλοντικών πληροφοριών ανταποκρίνεται πάντοτε σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

190 Κατά δεύτερο λόγο, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι οι 356 ουσίες σε σχέση με τις οποίες υποβλήθηκε η αίτηση προσβάσεως σε πληροφορίες αποτελούν ιδιαιτέρως επιβλαβή χημικά προϊόντα. Φρονούν ότι είναι θεμιτό να γνωρίζει το κοινό ότι εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι ουσιών που ενδέχεται να έχουν αρνητικές συνέπειες στην ανθρώπινη υγεία και στο περιβάλλον κυκλοφορούν στην αγορά της Ένωσης και χρησιμοποιούνται από εργαζομένους και υπαλλήλους σε καταναλωτικά προϊόντα. Η αναγνώριση του δικαιώματος των πολιτών να αποκτούν σε βάθος γνώση της ποσότητας των επικίνδυνων ουσιών που κυκλοφορούν στην αγορά θα καθιστούσε δυνατή την άσκηση σημαντικότερης πιέσεως για την αντικατάσταση των ουσιών αυτών από ασφαλέστερες λύσεις.

191 Πρέπει να επισημανθεί ότι η δυνατότητα των πολιτών να λαμβάνουν επαρκείς περιβαλλοντικές πληροφορίες και να έχουν αποτελεσματικές δυνατότητες συμμετοχής στις διαδικασίες λήψεως αποφάσεων στον τομέα του περιβάλλοντος έχει ουσιώδη ρόλο σε μια δημοκρατική κοινωνία. Πράγματι, όπως αναφέρεται στο προοίμιο της Συμβάσεως του Ώρχους, η ευρύτερη πρόσβαση σε πληροφορίες και η μεγαλύτερη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων βελτιώνει την ποιότητα και την εφαρμογή των αποφάσεων, συμβάλλει στην ευαισθητοποίηση του κοινού για περιβαλλοντικά ζητήματα, δίνει στο κοινό την ευκαιρία να εκφράσει τις ανησυχίες του και επιτρέπει στις δημόσιες αρχές να λαμβάνουν δεόντως υπόψη τις ανησυχίες αυτές.

192 Το δικαίωμα του κοινού να λαμβάνει τις ως άνω πληροφορίες συνιστά έκφραση της αρχής της διαφάνειας, η οποία υλοποιείται μέσω του συνόλου των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 2 αυτού, σύμφωνα με την οποία η διαφάνεια εξασφαλίζει μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψεως των αποφάσεων, παράλληλα δε εγγυάται μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοικήσεως έναντι του πολίτη, ενώ συμβάλλει στην ενίσχυση της δημοκρατικής αρχής (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12 Σεπτεμβρίου 2007, T-36/04, API κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-3201, σκέψη 96).

193 Μολονότι αληθεύει ότι το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δύναται να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση εγγράφου δεν απαιτείται κατ' ανάγκην να διακρίνεται από τις αρχές που διέπουν τον κανονισμό 1049/2001 (απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 92), εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει ότι η προβολή γενικών και μόνον εκτιμήσεων δεν μπορεί να στηρίξει την άποψη ότι η αρχή της διαφάνειας έχει τόσο επιτακτικό χαρακτήρα ώστε να δύναται να κατισχύει των λόγων που δικαιολογούν την άρνηση γνωστοποιήσεως των επίμαχων εγγράφων και ότι απόκειται στον αιτούντα την πρόσβαση να επικαλεσθεί κατά τρόπο συγκεκριμένο στοιχεία που θεμελιώνουν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψεις 93 και 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

194 Εν προκειμένω, από την επιχειρηματολογία τους που συνοψίσθηκε στη σκέψη 190 ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες απλώς υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι ο χαρακτηρισμός των ζητούμενων πληροφοριών ως περιβαλλοντικών πληροφοριών σχετικών με επικίνδυνες ουσίες δικαιολογεί ενισχυμένη διαφάνεια και τη δημόσια πρόσβαση στις πληροφορίες αυτές, προκειμένου να καταστεί δυνατή η συμμετοχή των πολιτών στις διαδικασίες λήψεως αποφάσεων και η συμβολή στη μείωση των κινδύνων για την υγεία και για το περιβάλλον. Κατά τον τρόπο αυτό, οι προσφεύγουσες απλώς επικαλούνται, όλως γενικώς, αρχές στις οποίες στηρίζεται ο κανονισμός 1367/2006 σε συνδυασμό με τον κανονισμό 1049/2001, χωρίς να προβάλουν οποιοδήποτε επιχείρημα από το οποίο να προκύπτει, όσον αφορά την ακριβή ποσότητα των ουσιών, ότι η επίκληση των εν λόγω αρχών έχει, δεδομένων των ειδικών περιστάσεων της υπό κρίση περιπτώσεως, ιδιαιτέρως επιτακτικό χαρακτήρα. Πάντως, όπως προκύπτει από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 193 ανωτέρω νομολογία, η προβολή γενικών εκτιμήσεων δεν μπορεί να στηρίξει την άποψη ότι η αρχή της διαφάνειας έχει, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, ιδιαιτέρως επιτακτικό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα να κατισχύει των λόγων που δικαιολογούν την άρνηση γνωστοποιήσεως των ζητούμενων εγγράφων.

195 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν διευκρινίζουν επίσης για ποιους λόγους η δημοσίευση της ακριβούς ποσότητας των ουσιών είναι απολύτως αναγκαία και γιατί η δημοσίευση της συνολικής ποσοτικής κατηγορίας εντός της οποίας έχει καταχωρισθεί ορισμένη ουσία, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού REACH, δεν αρκεί προς ικανοποίηση του δημοσίου συμφέροντος για γνωστοποίηση.

196 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν με το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών δεν μπορεί να απορρέει μόνο από τον χαρακτηρισμό, αν υποτεθεί ότι αυτός έχει αποδειχθεί, των επίμαχων πληροφοριών ως περιβαλλοντικών πληροφοριών.

– Επί της έννοιας «πληροφορίες που αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006

197 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η πληροφορία σχετικά με την ακριβή ποσότητα στην οποία η ουσία διατίθεται στην αγορά αποτελεί πληροφορία που αφορά εκπομπές στο περιβάλλον. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006, η γνωστοποίηση της πληροφορίας αυτής θεωρείται ότι ανταποκρίνεται σε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

198 Οι προσφεύγουσες κάνουν επίσης μνεία του άρθρου 4, παράγραφος 4, στοιχείο δ', της Συμβάσεως του Ώρχους, το οποίο προβλέπει, αφενός, τη δυνατότητα απορρίψεως αιτήσεως παροχής πληροφοριών για το περιβάλλον, εφόσον η γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις «[σ]τον εμπιστευτικό χαρακτήρα εμπορικών και βιομηχανικών πληροφοριών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προστατεύεται βάσει του νόμου, προκειμένου να προστατεύεται νόμιμο οικονομικό συμφέρον» και, αφετέρου, ότι, «[ε]ντός του πλαισίου αυτού, κοινολογούνται πληροφορίες σχετικά με εκπομπές οι οποίες είναι σημαντικές για την προστασία του περιβάλλοντος».

199 Κατά πρώτο λόγο, ως προς τη γνωστοποίηση πληροφοριών που αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006 προσθέτει στον κανονισμό 1049/2001 ειδικούς κανόνες όσον αφορά τις αιτήσεις προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες (απόφαση LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 79).

200 Ειδικότερα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 προβλέπει νόμιμο τεκμήριο σύμφωνα με το οποίο υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση οσάκις οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον, εκτός αν οι πληροφορίες αυτές αφορούν έρευνα, ιδίως δε έρευνα σχετική με ενδεχόμενες παραβάσεις του δικαίου της Ένωσης (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση LPN κατά Επιτροπής, σκέψη 119 ανωτέρω, σκέψη 108).

201 Περαιτέρω, το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006 απαιτεί από το θεσμικό όργανο στο οποίο έχει υποβληθεί αίτηση προσβάσεως σε έγγραφο να γνωστοποιεί το έγγραφο αυτό, όταν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον, ακόμη και αν η γνωστοποίηση αυτή ενδεχομένως θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

202 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν τα θεσμικά όργανα προτίθενται να απορρίψουν, βάσει ορισμένης εξαιρέσεως, αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα, οφείλουν να προβαίνουν σε συσταλτική ερμηνεία και εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιουλίου 2011, C-506/08 P, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-6237, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ώστε να μη διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που συνίσταται στην παροχή στο κοινό της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα που κατέχουν τα θεσμικά όργανα (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 2011, T-109/05 και T-444/05, NLG κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-2479, σκέψη 123).

203 Πάντως, το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006, προβλέποντας ότι, όταν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον, η γνωστοποίηση ανταποκρίνεται σε δημόσιο συμφέρον υπέρτερο ορισμένου συμφέροντος που προστατεύεται από κάποια εξαίρεση, καθιστά δυνατή την πρακτική εφαρμογή της εν λόγω γενικής αρχής.

204 Κατά δεύτερο λόγο, ως προς τον ορισμό των εκπομπών στο περιβάλλον, επισημαίνεται ότι η έννοια «εκπομπές στο περιβάλλον» δεν ορίζεται ούτε από τη Σύμβαση του Ώρχους ούτε από τον κανονισμό 1367/2006.

205 Εντούτοις, μολονότι ο κανονισμός 1367/2006 δεν περιλαμβάνει ρητό ορισμό της έννοιας «εκπομπές στο περιβάλλον», το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ', σημείο ii, του κανονισμού αυτού μνημονεύει, στο πλαίσιο του ορισμού της έννοιας «περιβαλλοντική πληροφορία», «[τις] οι εκπομπές, [τις] απορρίψεις και άλλες εκλύσεις στο περιβάλλον, που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος που αναφέρονται στο σημείο i». Το εν λόγω «σημείο i» αφορά την «κατάσταση των στοιχείων του περιβάλλοντος», όχι όμως την «κατάσταση της υγείας και της ασφάλειας του ανθρώπου», περί της οποίας κάνει λόγο το «σημείο vi» της εν λόγω διατάξεως.

206 Μολονότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 1367/2006 έχει, καταρχήν, ως αντικείμενο τον ορισμό της έννοιας «περιβαλλοντική πληροφορία», εντούτοις είναι δυνατό, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του «σημείου ii» της διατάξεως αυτής, να συναχθεί ότι μπορούν να συνιστούν εκπομπές μόνον εκείνες οι απορρίψεις στο περιβάλλον που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος.

207 Επιπλέον, σημειώνεται ότι ο οδηγός εφαρμογής της Συμβάσεως του Ώρχους, ως έχει στην έκδοση του 2000, παραπέμπει στην έννοια «εκπομπή» όπως αυτή προκύπτει από την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης (ΕΕ L 257, σ. 26), της οποίας το άρθρο 2, σημείο 5, ορίζει ως «εκπομπή» την άμεση ή έμμεση απόρριψη ουσιών, κραδασμών, θερμότητας ή θορύβου στον αέρα, το νερό ή το έδαφος, από σημειακές ή διάχυτες πηγές της εγκαταστάσεως, με τη διευκρίνιση ότι, δυνάμει του σημείου 3 του άρθρου αυτού, ως εγκατάσταση νοείται η ακίνητη μονάδα στην οποία εκτελούνται μία ή περισσότερες από τις δραστηριότητες του παραρτήματος I της εν λόγω οδηγίας.

208 Εν προκειμένω, χωρίς να είναι αναγκαίο να κριθεί αν ο ορισμός της έννοιας «εκπομπή στο περιβάλλον» που προκύπτει από τον οδηγό εφαρμογής και προϋποθέτει απόρριψη προερχόμενη από εγκατάσταση μπορεί ή όχι να χρησιμοποιηθεί για την ερμηνεία του κανονισμού 1367/2006, διαπιστώνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, μόνη η παρασκευή ή διάθεση στην αγορά ορισμένης ουσίας δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως απόρριψη της ουσίας αυτής στο περιβάλλον, οπότε η πληροφορία σχετικά με την παρασκευαζόμενη ή διατιθέμενη στην αγορά ποσότητα δεν μπορεί κατά μείζονα λόγο να χαρακτηρισθεί ως πληροφορία που αφορά εκπομπή στο περιβάλλον.

209 Πρώτον, επισημαίνεται ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από την επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η ουσία που διατίθεται στην αγορά τελεί κατ' ανάγκην σε διάδραση με το περιβάλλον και τους ανθρώπους, με συνέπεια η διάθεση στην αγορά να αποτελεί αφεαυτής εκπομπή στο περιβάλλον.

210 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις εκτιμήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 205 και 206 ανωτέρω, η διάδραση με την ανθρώπινη υγεία και ασφάλεια δεν επαρκεί προκειμένου να γίνει δεκτή η ύπαρξη εκπομπής στο περιβάλλον και ότι η εκπομπή αυτή προϋποθέτει απόρριψη στο περιβάλλον που επηρεάζει ή ενδέχεται να επηρεάσει τα στοιχεία του περιβάλλοντος.

211 Στο μέτρο κατά το οποίο οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, μετά τη διάθεση της ουσίας στην αγορά, η ουσία αυτή παύει να βρίσκεται υπό τον έλεγχο του οικείου φορέα και μπορεί να απορρίπτεται στο περιβάλλον και να έχει επιπτώσεις στα στοιχεία του, επισημαίνεται ότι η απόρριψη στο περιβάλλον, την οποία προϋποθέτει η έννοια της εκπομπής, πρέπει να είναι πραγματική και όχι απλώς δυνητική. Ο αφηρημένος κίνδυνος της εκπομπής ορισμένης ουσίας υφίσταται από το στάδιο της παραγωγής της ουσίας αυτής. Βεβαίως, δεν αποκλείεται ο κίνδυνος αυτός να αυξάνεται με τη διάθεση της ουσίας στην αγορά. Εντούτοις, ούτε η παραγωγή ούτε η διάθεση στην αγορά ορισμένης ουσίας συνεπάγονται αφεαυτών την εκπομπή της εν λόγω ουσίας στο περιβάλλον. Πάντως, απλώς και μόνον ο κίνδυνος εκπομπής ορισμένης ουσίας στο περιβάλλον δεν δικαιολογεί τον χαρακτηρισμό της ποσότητας της παρασκευαζόμενης ή διατιθέμενης στην αγορά ουσίας ως πληροφορίας που αφορά εκπομπές στο περιβάλλον.

212 Περαιτέρω, σημειώνεται ότι υφίστανται ουσίες, και συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων, τα ενδιάμεσα προϊόντα κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 15, του κανονισμού REACH (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω), οι οποίες, αν χρησιμοποιηθούν σύμφωνα με τον προορισμό τους, δεν συνεπάγονται εκπομπές στο περιβάλλον.

213 Μολονότι όλες οι ουσίες, πλην των ενδιάμεσων προϊόντων, είναι δυνατό να απορρίπτονται στο περιβάλλον σε ορισμένο χρονικό σημείο του κύκλου ζωής τους, εντούτοις, αυτό δεν σημαίνει ότι, σε σχέση με τις ουσίες αυτές, η παρασκευαζόμενη ή διατιθέμενη στην αγορά ποσότητα μπορεί να χαρακτηρισθεί ως πληροφορία που αφορά απορρίψεις στο περιβάλλον που επηρεάζουν ή ενδέχεται να επηρεάσουν τα στοιχεία του περιβάλλοντος (βλ. σκέψη 206 ανωτέρω).

214 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις έπεται ότι οι πληροφορίες που ζητήθηκαν στο πλαίσιο του σημείου 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως πληροφορίες που αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον. Επομένως, η ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος δεν μπορεί, εν προκειμένω, να προκύψει από την εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1367/2006.

– Επί της σταθμίσεως των διαφόρων υφιστάμενων συμφερόντων

215 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν τήρησε την υποχρέωσή του να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετεί η γνωστοποίηση των περιβαλλοντικών πληροφοριών και, αφετέρου, των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων εταιριών τα οποία εξυπηρετεί η άρνηση γνωστοποιήσεως και ότι, αντ' αυτού, στηρίχθηκε στο νόμιμο τεκμήριο του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, κατά το οποίο η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων.

216 Το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί.

217 Πράγματι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 178 ανωτέρω, ο ECHA μπορούσε κατά νόμο να δεχθεί, βάσει του εν λόγω νόμιμου τεκμηρίου, ότι η γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων εταιριών, χωρίς να οφείλει να προβεί σε συγκεκριμένη εξέταση κάθε πληροφορίας. Στη συνέχεια, εξέτασε, συμφώνως προς το άρθρο 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001, αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τυχόν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δικαιολογούσε τη γνωστοποίηση. Τέλος, ορθώς συνήγαγε, βάσει αιτιολογίας που ήταν αρκετά εμπεριστατωμένη ώστε να γίνεται κατανοητή η συλλογιστική του, ότι δεν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

218 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση των προσφευγουσών ότι ο ECHA παρέλειψε να λάβει υπόψη ορισμένο δημόσιο συμφέρον ή υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των επίμαχων περιβαλλοντικών πληροφοριών και να προβεί σε ορθή στάθμιση των αποκλινόντων συμφερόντων κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, in fine, του κανονισμού 1049/2001.

219 Επίσης, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι ο ECHA δεν τήρησε την αρχή κατά την οποία οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς. Πράγματι, η απόρριψη αιτήσεως παροχής πληροφοριών, βάσει του νόμιμου τεκμηρίου του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH και ελλείψει υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που θα δικαιολογούσε τη γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν, δεν καθιστά δυνατή την εξαγωγή του συμπεράσματος ότι δεν υπήρξε συσταλτική εφαρμογή της εξαιρέσεως από το δικαίωμα προσβάσεως.

220 Από τα ανωτέρω έπεται ότι ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως καθώς και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, στο μέτρο κατά το οποίο αυτός αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι σε σχέση με το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

β) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001

221 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν τήρησε την υποχρέωσή του διαβουλεύσεως με τρίτους, κατά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001.

222 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, στην περίπτωση εγγράφων προερχομένων από τρίτον, το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με αυτόν προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον μπορεί ή όχι να εφαρμοσθεί η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 2, του ιδίου κανονισμού, εκτός εάν είναι σαφές ότι το έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί. Εξ αυτού έπεται ότι τα θεσμικά όργανα δεν υποχρεούνται να διαβουλεύονται με τον ενδιαφερόμενο τρίτο αν σαφώς προκύπτει ότι το έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, τα όργανα οφείλουν να διαβουλεύονται με τον εν λόγω τρίτο. Κατά συνέπεια, η διαβούλευση με τον ενδιαφερόμενο τρίτο αποτελεί, κατά γενικό κανόνα, εκ των προτέρων προϋπόθεση προκειμένου να προσδιορισθεί αν πρέπει να τύχουν εφαρμογής οι προβλεπόμενες με το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεις από την πρόσβαση, όσον αφορά την περίπτωση εγγράφων προερχομένων από τρίτους (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 2004, T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-4135, σκέψη 55· της 30ής Ιανουαρίου 2008, T-380/04, Τερεζάκης κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 54, και της 3ης Οκτωβρίου 2012, T-63/10, Jurašinović κατά Συμβουλίου, σκέψη 83).

223 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η προβλεπόμενη με το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 διαβούλευση με τρίτον, ο οποίος δεν είναι κράτος μέλος, δεν δεσμεύει το θεσμικό όργανο, αλλά πρέπει να του παρέχει τη δυνατότητα να εκτιμήσει αν μια εξαίρεση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 ή 2 του άρθρου αυτού τυγχάνει εφαρμογής (απόφαση Jurašinović κατά Συμβουλίου, σκέψη 222 ανωτέρω, σκέψη 87).

224 Όσον αφορά το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, ο ECHA, αρνούμενος τη γνωστοποίηση των ακριβών ποσοτήτων για τον λόγο ότι αυτή θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων προσώπων, εφάρμοσε εξαίρεση προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Μολονότι δεν αμφισβητείται ότι ο ECHA δεν διαβουλεύθηκε με τις ενδιαφερόμενες εταιρίες πριν αποφανθεί επί της αιτήσεως, εντούτοις από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 222 ανωτέρω νομολογία προκύπτει ότι η μη διαβούλευση με τρίτους συνάδει με τον κανονισμό 1049/2001 εφόσον μία από τις εξαιρέσεις που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός έχει σαφώς εφαρμογή επί των επίμαχων εγγράφων.

225 Εν προκειμένω, όπως καταδείχθηκε στη σκέψη 178 ανωτέρω, ορθώς ο ECHA εκτίμησε, βάσει ιδίως του νόμιμου τεκμηρίου του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, ότι η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας των επίμαχων ουσιών θα έθιγε τα εμπορικά συμφέροντα των ενδιαφερόμενων εταιριών και ότι, ελλείψει υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη γνωστοποίηση, έπρεπε να μην επιτραπεί η πρόσβαση στις ζητηθείσες πληροφορίες. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 έχει σαφώς εφαρμογή επί των επίμαχων πληροφοριών, οπότε η διαβούλευση με τρίτους δεν ήταν αναγκαία.

226 Οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να αμφισβητήσουν το συμπέρασμα αυτό στηριζόμενες στην απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 2010, C-266/09, Stichting Natuur en Milieu κ.λπ. (Συλλογή 2010, σ. I-13119). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, μεταξύ άλλων, επί της ερμηνείας του άρθρου 4 της οδηγίας 2003/4, το οποίο αφορά τις παρεκκλίσεις από το δικαίωμα

προσβάσεως. Αληθεύει ότι, κατά το σημείο 3 του διατακτικού της εν λόγω αποφάσεως, το άρθρο 4 της οδηγίας 2003/4 έχει την έννοια ότι η προβλεπόμενη στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετεί η γνωστοποίηση μιας περιβαλλοντικής πληροφορίας και του συμφέροντος που εξυπηρετεί η άρνηση γνωστοποιήσεώς της πρέπει να πραγματοποιείται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση η οποία υποβάλλεται στην κρίση των αρμόδιων αρχών, ακόμη και όταν ο εθνικός νομοθέτης καθορίζει, στο πλαίσιο γενικής ρυθμίσεως, κριτήρια ικανά να διευκολύνουν τη συγκριτική αυτή εκτίμηση των υφιστάμενων συμφερόντων. Εντούτοις, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν μπορούν να λαμβάνουν υπόψη ένα νόμιμο τεκμήριο, όπως αυτό που έχει προβλέψει ο νομοθέτης της Ένωσης με το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, και ότι οφείλουν, παρά τα οριζόμενα στο άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, να προβαίνουν σε διαβούλευση με τρίτους ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία είναι σαφές ότι ορισμένο έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί.

227 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 και την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

228 Κατά πρώτο λόγο, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν τήρησε την υποχρέωσή του να εξετάσει τη δυνατότητα παροχής μερικής προσβάσεως σε πληροφορία σχετική με την ακριβή ποσότητα που έχει διατεθεί στην αγορά για κάθε φορέα που έχει προβεί σε καταχώριση, κατά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001.

229 Από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι, αν μία ή περισσότερες εξαιρέσεις καλύπτουν μέρος μόνο του ζητουμένου εγγράφου, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου αυτού δίδονται στη δημοσιότητα. Επιπλέον, η αρχή της αναλογικότητας επιτάσσει όπως οι τυχόν παρεκκλίσεις δεν υπερβαίνουν τα όρια του μέτρου που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, C-353/99 P, Συμβούλιο κατά Hautala, Συλλογή 2001, σ. I-9565, σκέψη 28, και του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2013, T-301/10, In 't Veld κατά Επιτροπής, σκέψη 200).

230 Το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 συνεπάγεται τη συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση του περιεχομένου κάθε εγγράφου. Συγκεκριμένα, μόνο βάσει τέτοιας εξετάσεως μπορεί το θεσμικό όργανο να εκτιμήσει τη δυνατότητα να επιτρέψει μερικώς την πρόσβαση στον αιτούντα. Εκτίμηση εγγράφων πραγματοποιούμενη ανά κατηγορία αντί σε σχέση με τα συγκεκριμένα πληροφοριακά στοιχεία που αυτά περιέχουν κρίνεται ανεπαρκής, διότι η εκ μέρους του θεσμικού οργάνου απαιτούμενη εξέταση πρέπει να του επιτρέπει να αξιολογεί συγκεκριμένα αν η προβαλλόμενη εξαίρεση εφαρμόζεται πράγματι στο σύνολο των πληροφοριών που περιέχονται στα εν λόγω έγγραφα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 146 ανωτέρω, σκέψη 117 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

231 Όπως προκύπτει από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 169 ανωτέρω νομολογία, η αρχή κατά την οποία η εξέταση που απαιτείται για την επεξεργασία αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα πρέπει να έχει συγκεκριμένο και εξατομικευμένο χαρακτήρα υπόκειται παρά ταύτα σε εξαιρέσεις, μεταξύ άλλων όταν υφίσταται γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση του επίμαχου εγγράφου θα έθιγε κάποιο από τα συμφέροντα που προστατεύονται από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001. Εξάλλου, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 177 ανωτέρω, η διαπίστωση αυτή ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν το εν λόγω τεκμήριο προβλέπεται με ρητή νομική διάταξη, όπως, εν προκειμένω, το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH.

232 Στο μέτρο κατά το οποίο οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν εξέτασε, κατόπιν κατά περίπτωση αξιολογήσεως, τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει τις πληροφορίες σχετικά με την ποσότητα επιμέρους ουσιών, επισημαίνεται ότι το νόμιμο τεκμήριο του άρθρου 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, κατά το οποίο η γνωστοποίηση της ακριβούς ποσότητας θίγει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των ενδιαφερόμενων προσώπων, καλύπτει όλες τις επίμαχες ουσίες και ότι οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν, ούτε για το σύνολο των εν λόγω ουσιών ούτε για επιμέρους ουσίες, στοιχεία ικανά να ανατρέψουν το ως άνω νόμιμο τεκμήριο. Επίσης, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που θα μπορούσε να δικαιολογήσει, τουλάχιστον για μέρος των ουσιών, τη γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν. Επομένως, ο ECHA ορθώς έκρινε, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να προβεί σε κατά περίπτωση εξέταση, ότι οι πληροφορίες σχετικά με την ακριβή ποσότητα του συνόλου των επίμαχων ουσιών καλύπτονταν από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

233 Κατά δεύτερο λόγο, οι προσφεύγουσες, στο υπόμνημα απαντήσεώς τους, διατείνονται ότι ο ECHA παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν εξέτασε τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει τις πληροφορίες σχετικά με την ποσότητα επιμέρους ουσιών, συμφώνως προς το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001.

234 Ο ECHA υποστηρίζει ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, οι προσφεύγουσες προβάλλουν νέο λόγο ακυρώσεως που είναι απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

235 Όσον αφορά, καταρχάς, το ζήτημα του παραδεκτού που έθεσε ο ECHA, υπενθυμίζεται ότι, κατά τις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών ή λόγων, και ότι η προβολή νέων ισχυρισμών ή λόγων κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εντούτοις, ισχυρισμός ή λόγος ακυρώσεως ο οποίος αποτελεί ανάπτυξη ισχυρισμού ή λόγου που έχει προβληθεί προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και εμφανίζει στενό δεσμό με αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός. Ανάλογη λύση επιβάλλεται για αιτίαση προβληθείσα προς στήριξη ισχυρισμού ή λόγου ακυρώσεως (απόφαση In 't Veld κατά Επιτροπής, σκέψη 229 ανωτέρω, σκέψη 97).

236 Όπως προκύπτει από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 229 ανωτέρω νομολογία, η εμπλεκόμενη αρχή, κατά την εφαρμογή των παρεκκλίσεων από το δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα, οφείλει να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας. Ειδικότερα, το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 έχει ως σκοπό να συμβάλει στην τήρηση της αρχής αυτής, επιτρέποντας τη μερική γνωστοποίηση, όταν μία από τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως καλύπτει μέρος μόνο του ζητούμενου εγγράφου, προκειμένου να αποτρέπεται η υπέρβαση των ορίων του μέτρου που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Στο πλαίσιο αυτό, η αναφορά που κάνουν οι προσφεύγουσες στην αρχή της αναλογικότητας δεν αποτελεί νέο λόγο ακυρώσεως, αλλά αιτίαση που εξειδικεύει τον λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001. Κατ' ουσίαν, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA, καθόσον ενήργησε κατά παράβαση της διατάξεως αυτής, παραβίασε συγχρόνως την αρχή της αναλογικότητας.

237 Επομένως, η αιτίαση η οποία αφορά την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας είναι παραδεκτή.

238 Στη συνέχεια, επί της ουσίας, πρέπει πάντως να διαπιστωθεί ότι η εν λόγω αιτίαση δεν είναι βάσιμη, δεδομένου ότι ο ECHA, καθόσον δεν επέτρεψε, κατόπιν κατά περίπτωση εξετάσεως, την πρόσβαση σε μέρος των πληροφοριών που ζητήθηκαν, δεν ενήργησε κατά παράβαση των απαιτήσεων της αρχής της αναλογικότητας.

239 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 232 ανωτέρω, λαμβανομένου υπόψη του νόμιμου τεκμηρίου που καθιερώνει το άρθρο 118, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, τέτοια κατά περίπτωση εξέταση δεν ήταν αναγκαία. Η διάταξη αυτή δεν υπερβαίνει τα όρια του μέτρου που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ο οποίος συνίσταται στην προστασία των εμπορικών συμφερόντων.

240 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το ως άνω νόμιμο τεκμήριο δεν εμποδίζει κατ' ανάγκην την πρόσβαση στη ζητούμενη πληροφορία, αλλ' αντιθέτως, υφίσταται η δυνατότητα, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να προβληθούν στοιχεία ικανά να ανατρέψουν το εν λόγω τεκμήριο ή βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί την εξ ολοκλήρου ή μερική γνωστοποίηση των ζητούμενων πληροφοριών (βλ., κατ' αναλογίαν, παρατιθέμενη στη σκέψη 172 ανωτέρω νομολογία). Επιπλέον, ο ECHA έχει, εν πάση περιπτώσει, την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 119, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού REACH, να δημοσιεύει τη συνολική ποσοτική κατηγορία εντός της οποίας έχει καταχωρισθεί ορισμένη ουσία. Επομένως, ο κανονισμός REACH καθιστά, ως ένα βαθμό, δυνατή την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικές με την ποσότητα ορισμένης ουσίας, έστω και αν δεν γνωστοποιείται η ακριβής ποσότητά της.

241 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, ο λόγος ακυρώσεως αυτός στο σύνολό του, όσον αφορά το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

242 Επομένως, η προσφυγή δεν είναι βάσιμη κατά το μέρος που αφορά την απόρριψη του σημείου 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

4. *Επί του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο μεν δεύτερος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, ο δε τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε σχέση με το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών*

α) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001

243 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA δεν τήρησε τις απορρέουσες από το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 υποχρεώσεις του.

244 Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο ECHA όφειλε να διαβουλευθεί με τους φορείς που είχαν προβεί σε καταχώριση και είχαν υποβάλει αίτημα εμπιστευτικότητας προκειμένου για τη μη γνωστοποίηση της συνολικής ποσοτικής κατηγορίας. Προσθέτουν ότι, όσον αφορά τους λοιπούς φορείς που είχαν προβεί σε καταχώριση, η διαβούλευση αυτή δεν ήταν αναγκαία, καθόσον ήταν προφανές ότι δεν υφίστατο κανένας λόγος για να μην επιτραπεί η πρόσβαση στη ζητηθείσα πληροφορία.

245 Ο ECHA διατείνεται ότι η διαβούλευση με τρίτους δεν ήταν αναγκαία, διότι αυτός δεν είχε υποχρέωση να διαβουλευθεί με τρίτους όσον αφορά πληροφορίες που δεν βρίσκονταν στην κατοχή του. Επιπροσθέτως, ακόμη και αν διέθετε τις εν λόγω πληροφορίες, αυτές θα υπέκειντο αποκλειστικώς στις ειδικές διατάξεις σχετικά με τη διάδοση μέσω διαδικτύου, τις οποίες προβλέπει το άρθρο 119 του κανονισμού REACH.

246 Αφενός, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού REACH, οι πληροφορίες σχετικά με τη συνολική ποσοτική κατηγορία δημοσιεύονται στο διαδίκτυο, εκτός αν έχει υποβληθεί αίτημα εμπιστευτικότητας του οποίου η βασιμότητα έχει γίνει δεκτή από τον ECHA.

247 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 1049/2001, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, αυτού, εφαρμόζεται «σε όλα τα έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της […] Ένωσης», και ότι, κατά άρθρο 118, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH, «[ο] κανονισμός […] 1049/2001 εφαρμόζεται στα έγγραφα που έχει στην κατοχή του ο [ECHA]». Εξ αυτού έπεται ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 αφορά μόνον έγγραφα που υφίστανται και βρίσκονται στην κατοχή του οικείου θεσμικού οργάνου (απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 105 ανωτέρω, σκέψη 38).

248 Εν προκειμένω, η ChemSec, με το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, ζήτησε να της επιτραπεί η πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικές με τη συνολική ποσοτική κατηγορία εντός της οποίας καταχωρίσθηκαν οι επίμαχες 356 ουσίες, στην περίπτωση που η πρόσβαση στις πληροφορίες που διαλαμβάνονταν στο σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, και συγκεκριμένα στις σχετικές με την ακριβή ποσότητα των ως άνω ουσιών πληροφορίες, ήταν αδύνατη (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω).

249 Στο σημείο 1, στοιχείο γ′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο ECHA υποστήριξε ότι «το ζητούμενο έγγραφο δεν περιλαμβ[ανόταν] στις βάσεις δεδομένων [του] ούτε στους φακέλους [του]» και ότι ο κανονισμός 1049/2001 δεν επιβάλλει υποχρέωση δημιουργίας εγγράφων προκειμένου να μπορεί να παρέχεται απάντηση σε αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα. Πάντως, για να μπορέσει να παραδώσει στην ChemSec τέτοιο έγγραφο —αν υποτεθεί ότι είχαν όντως υποβληθεί αιτήσεις καταχωρίσεως για όλες τις επίμαχες ουσίες— θα έπρεπε να συλλέξει τις πληροφορίες που περιλαμβάνονταν σε όλους τους φακέλους καταχωρίσεως και να υπολογίσει τις συνολικές ποσοτικές κατηγορίες των επίμαχων ουσιών. Διευκρίνισε ότι το ίδιο θα ίσχυε και για την πρόσβαση στην ακριβή συγκεντρωτική ποσοτική κατηγορία για καθεμία από τις ουσίες που απαριθμούνταν στην αίτηση, εφόσον αυτή ερμηνευόταν υπ’ αυτή την έννοια. Εντούτοις, ο ECHA προσέθεσε ότι είχε συλλέξει τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν σχετικά με την ποσοτική κατηγορία αντλώντας τες από τους ατομικούς φακέλους των ουσιών που απαριθμούνταν στην αίτηση. Στο έγγραφό του συνήψε πίνακα με τις πληροφορίες αυτές, διευκρινίζοντας συγχρόνως ότι «[η] μεθοδολογία που εφαρμόσθηκε για τον καθορισμό της συνολικής ποσοτικής κατηγορίας [βρισκόταν …] υπό διαμόρφωση» και ότι, επομένως, «δεν [ήταν] σε θέση να εγγυηθεί την ακρίβεια των εν λόγω πληροφοριών οι οποίες δημιουργήθηκαν χωρίς χρήση τεχνικών μέσων».

250 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι δεν έλαβαν τις ζητηθείσες πληροφορίες, λαμβανομένου υπόψη ότι η αίτησή τους αφορούσε τις ποσοτικές κατηγορίες ανά αιτούντα καταχώριση, και όχι τα συγκεντρωτικά στοιχεία. Προσθέτουν ότι το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH απαιτεί από τον ECHA να δημοσιεύει τη συνολική ποσοτική κατηγορία για καθέναν από τους αιτούντες καταχώριση. Επιπλέον, μολονότι οι προσφεύγουσες δεν υποστηρίζουν ότι ο ECHA είχε στην κατοχή του συνολικές ποσοτικές κατηγορίες, φρονούν ότι ο ECHA όφειλε να διαθέτει τα δεδομένα αυτά, δεδομένου ότι είχε υποχρέωση να τα δημοσιεύει σύμφωνα με όσα ορίζει το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH.

251 Επισημαίνεται ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο ECHA δεν είχε ακόμη καθορίσει τη μεθοδολογία για τον προσδιορισμό των συνολικών ποσοτικών κατηγοριών και, επομένως, δεν μπορούσε να κάνει δεκτή την αίτηση των προσφευγουσών περί προσβάσεως στα δεδομένα αυτά.

252 Επισημαίνεται επίσης ότι ο κανονισμός REACH δεν συνδέει την απορρέουσα από το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο β′, υποχρέωση με το δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα το οποίο προβλέπει το άρθρο 118, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, συνδυαζόμενο με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001. Επομένως, η υποβολή αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα δεν είναι δυνατό να αποτελεί μέσο για να επιβληθεί η τήρηση της υποχρεώσεως αναρτήσεως στο διαδίκτυο (βλ., υπ’ αυτή την έννοια και κατ’ αναλογίαν, απόφαση Strack κατά Επιτροπής, σκέψη 105 ανωτέρω, σκέψη 44). Υπ’ αυτό το πρίσμα, η υποβολή αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα δεν μπορεί να έχει ως

συνέπεια την υποχρέωση του ECHA να δημιουργήσει ορισμένα δεδομένα τα οποία δεν υφίστανται, έστω και αν η διάδοση των δεδομένων αυτών προβλέπεται από το άρθρο 119 του κανονισμού REACH.

253 Ως εκ τούτου, ο ECHA μπορούσε κατά νόμο να απορρίψει το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών με την αιτιολογία ότι δεν είχε στην κατοχή του τις ζητηθείσες πληροφορίες. Δεδομένου ότι δεν είχε υποχρέωση να διαβουλευθεί με τρίτους όσον αφορά πληροφορίες που δεν βρίσκονταν στην κατοχή του, ο ECHA δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001.

254 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, κατά το μέρος που αφορά το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

β) Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4 της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006

255 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στον ECHA ότι παρέβη το άρθρο 4, παράγραφοι 1, 3 και 4 της Συμβάσεως του Ώρχους και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, καθόσον δεν τους επέτρεψε την πρόσβαση στις πληροφορίες σχετικά με τις χημικές ουσίες οι οποίες αποτελούσαν αντικείμενο της αιτήσεως παροχής πληροφοριών που αυτές υπέβαλαν.

256 Στο μέτρο κατά το οποίο ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά επίσης το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών ή λόγων. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να μπορεί ο μεν καθού η εναγόμενος να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ενδίκου βοηθήματος, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για τον λόγο αυτόν, το δικόγραφο πρέπει να διευκρινίζει σε τι συνίσταται ο ισχυρισμός ή λόγος στον οποίο στηρίζεται το ένδικο βοήθημα, με συνέπεια τυχόν αφηρημένη επίκληση του ισχυρισμού ή λόγου αυτού να μην ικανοποιεί τις επιταγές του Κανονισμού Διαδικασίας (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, T-331/11, Besselink κατά Συμβουλίου, σκέψη 38).

257 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες αρκούνται στο επιχείρημα ότι η αίτηση παροχής πληροφοριών έχει σχέση με περιβαλλοντικές πληροφορίες και ότι οι παρεκκλίσεις από το δικαίωμα προσβάσεως σε τέτοιες πληροφορίες διέπονται από τη Σύμβαση του Ώρχους καθώς και από τον κανονισμό 1367/2006. Εντούτοις, οι προσφεύγουσες δεν εξηγούν από ποια άποψη η Σύμβαση του Ώρχους ή ο κανονισμός 1367/2006 θα μπορούσαν να αντιτίθενται στην απόρριψη, εκ μέρους του ECHA, του σημείου 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών με την αιτιολογία ότι οι ζητηθείσες πληροφορίες δεν βρίσκονταν στην κατοχή του. Επομένως, η διατύπωση του εξεταζόμενου λόγου ακυρώσεως δεν παρέχει δυνατότητα προσδιορισμού της προβαλλόμενης παραβάσεως, ώστε να μπορέσει το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

258 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος κατά το μέρος που αφορά το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, συμφώνως προς το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991.

259 Κατά τα λοιπά, σημειώνεται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους ορίζει ρητώς ότι η αίτηση παροχής περιβαλλοντικών πληροφοριών μπορεί να απορρίπτεται αν η δημόσια αρχή στην οποία έχει υποβληθεί η αίτηση δεν έχει στην κατοχή της τις ζητούμενες πληροφορίες. Κατά το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1367/2006, «[ο] κανονισμός [1049/2001] ισχύει για οιαδήποτε αίτηση πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες τις οποίες έχουν στην κατοχή τους όργανα και οργανισμοί της Κοινότητας», διάταξη από την οποία επίσης προκύπτει ότι η σχετική αναφορά έχει σχέση μόνο με έγγραφα τα οποία υφίστανται και βρίσκονται

στην κατοχή του οικείου θεσμικού οργάνου. Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι συνολικές ποσοτικές κατηγορίες συνιστούν περιβαλλοντικές πληροφορίες, η νομιμότητα της απορρίψεως του σημείου 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σε αυτή τη βάση.

260 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που αφορά το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών.

261 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων έπεται ότι, όσον αφορά το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής, κατά το μέρος που οι επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας των οποίων τη γνωστοποίηση ζήτησαν οι προσφεύγουσες ήταν προσβάσιμα στον ιστότοπο του ECHA κατά την 23η Απριλίου 2014 (βλ. σκέψη 121 ανωτέρω). Όσον αφορά τις λοιπές πληροφορίες τις οποίες αφορά το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή (βλ. σκέψη 164 ανωτέρω) και η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέρος αυτό.

262 Αντιθέτως, όσον αφορά τα σημεία 2 και 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

263 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Πάντως, αν τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 137 του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

264 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφυγή έγινε μερικώς δεκτή, αποφασίζεται ότι οι προσφεύγουσες, ο ECHA και το Cefic φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

265 Εξάλλου, κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή επίσης φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA) της 4ης Μαρτίου 2011, περί απορρίψεως του αιτήματος γνωστοποιήσεως των πληροφοριών που ζητήθηκαν με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, κατά το μέρος που το σημείο αυτό αφορά τις επωνυμίες και τα στοιχεία επικοινωνίας των 6 611 εταιριών, τα οποία ήταν προσβάσιμα μέσω του διαδικτύου κατά την 23η Απριλίου 2014.

2) Ακυρώνει την απόφαση του ECHA της 4ης Μαρτίου 2011, περί απορρίψεως του αιτήματος γνωστοποιήσεως των πληροφοριών που ζητήθηκαν με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, κατά το μέρος που το σημείο αυτό αφορά πληροφορίες που δεν είχαν ακόμη γνωστοποιηθεί κατά την 23η Απριλίου 2014.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Κάθε διάδικος, συμπεριλαμβανομένων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του European Chemical Industry Council (Cefic), φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Σεπτεμβρίου 2015.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Το νομικό πλαίσιο 2

A — Το διεθνές δίκαιο 2

1. Η Συμφωνία TRIPS 2

2. Η Σύμβαση του Ώρχους 3

B — Το δίκαιο της Ένωσης 5

1. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 5

2. Η οδηγία 2003/4/ΕΚ 7

3. Ο κανονισμός REACH 8

4. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1367/2006 11

Το ιστορικό της διαφοράς και η προσβαλλόμενη απόφαση 13

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων 19

Σκεπτικό 21

A — Επί του παραδεκτού 21

1. Επί της ενστάσεως απαραδέκτου 21

2. Επί του λόγου απαραδέκτου που αντλείται από το απαράδεκτο του αντικειμένου της προσφυγής 23

B — Επί της διατηρήσεως του αντικειμένου της διαφοράς ως προς την αίτηση παροχής πληροφοριών κατά το μέρος που αυτή αφορά τα ονόματα και τα στοιχεία επικοινωνίας των φορέων που προέβησαν σε καταχώριση, τα οποία γνωστοποιήθηκαν μετά την άσκηση της προσφυγής 24

Γ — Επί της ουσίας 26

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, σε σχέση με τα σημεία 1 έως 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών 27

2. Επί του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο μεν τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, ο δε πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε σχέση με το σημείο 1 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών 29

α) Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 29

β) Επί του δεύτερου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 31

3. Επί του δεύτερου, του τρίτου, του τέταρτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο δεύτερος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001, ο τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και, ο πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, κατά το μέρος που αφορούν το σημείο 2 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών 32

α) Επί του τρίτου, τέταρτου και πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο τέταρτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και, ο πέμπτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 32

Επί της προσβολής της προστασίας των εμπορικών συμφερόντων 33

Επί της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση 35

– Επί της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος στην περίπτωση υποβολής αιτήσεων παροχής περιβαλλοντικών πληροφοριών 35

– Επί της έννοιας «πληροφορίες που αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 38

– Επί της σταθμίσεως των διαφόρων υφιστάμενων συμφερόντων 40

β) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 6, του κανονισμού 1049/2001 41

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 41

Επί του δεύτερου σκέλους, το οποίο αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 και την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας 42

4. Επί του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, ο μεν δεύτερος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, ο δε τρίτος, την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4, της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε σχέση με το σημείο 3 της αιτήσεως παροχής πληροφοριών 44

α) Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 44

β) Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφοι 1, 3 και 4 της Συμβάσεως του Ώρχους και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006 46

Επί των δικαστικών εξόδων 47